

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Shakespeare, William.; af Shakespeare ; oversat af Adam Oehlenschläger.
Titel Title:	<u>En Skiærsommernats Drøm : Lystspil</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Trykt hos Brünnich paa Oversætterens Forlag, 1816
Fysiske størrelse Physical extent:	VIII, 118 s.

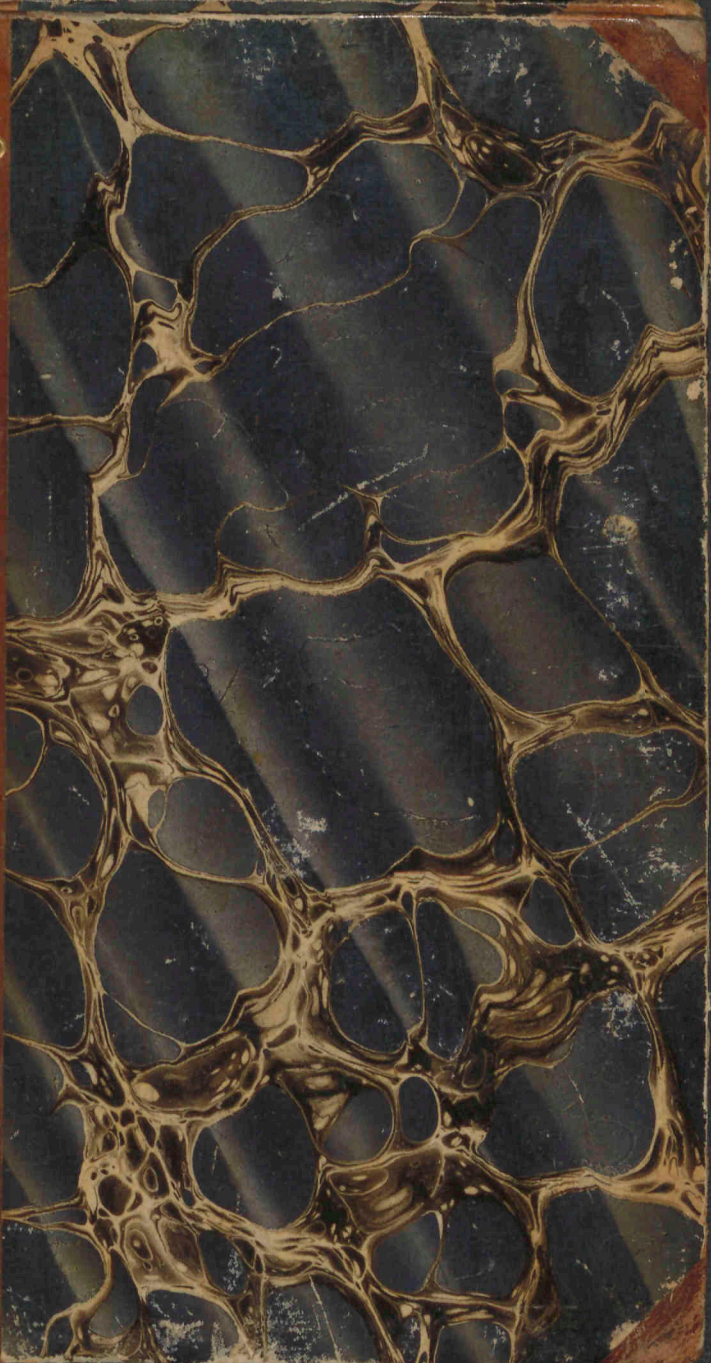
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56.-151.-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01172 6

+REX

Wm. H. Hall.

En Skiersommernats Drøm.

Lystspil

af

Shakespeare.

Oversat af

Adam Dehlenschläger.

Kjøbenhavn 1816.

Trykt hos Brännich paa Oversætterens Forlag.

56, - 151, - 8°

Fortale.

Skulde det virkelig behøves, at forsvare eet af Shakespeares ypperligste Lustspil, for at forekomme sliav Bedømmelse? Og dog — dommer man dette Stykke efter fransk Regler, ma a det falde iglennem, som et barbarisk Arbeide, der vel har enkelte Skjønheder, men maadelig Heelhed og Sammenhang. Hvad — vilde mange sige — skulle vi i dette Drama interessere os for? Hvor er Helten? Hvad er Hovedhandlingen? Den eneste egentlige Handling i Stykket er den: at nogle Forelskede ved Tryllerie forledes til at blive hinanden utro, til at forelske sig i hverandres Klærester, til at hige, forsmaaes, efterstræbe, opphides o. s. v.; indtil endelig Trylleriet ophører, de igjen faae deres første Tilbøieligheder, og blive giorte. — Men denne Hovedhandling er i Stykket langt fra ikke den interessanteste; den afbrydes af Episoder, som tage mere Rum op end Handlingen selv, og som ere udarbejdede med mere Interesse, end den. Dette er en væsentlig Feil. Hertil kommer, at Cosinus met paa den latterligste Maade er traadt under Tødder. Shakespeare har fremsillet den græske Eldrids Helt Theseus, som en Hertug af York eller Lancaster i det femtende Aarhundrede. Den Tildragelse som foregaaer 2700 Aar efter Verdens Skabelse, tales om Krudtet, som først blev opfundet i det firtende Aarhundrede efter Christi

II.

Fødsel. Hvilken Annacronismus! Den beløber sig omtrent til 25. o Aar!!! En Nonner og Kloster tales ogsaa. Østerlandske Feer bruges istedet for Guder af den græske Mythologie. Men hvad der endnu er værst af alt, en Flok grove Haandværksfolk, fuldkommen Londonke Spidsborgere fra Shakespeares Levetid, blande sig ind med, og afbryde de allegoriske og erotiske Scener paa den smagløseste Maade. Ja det gaaer saavidt, at hele femte Akt er en tilklisret Farce, der intet har med Handlingen at gjøre; thi denne ender, hvor Ihesens tillader de unge Folk at ægte hverandre. Imidlertid kan man ikke nægte, at Stykket indeholder smukke Scæder, og vidner om et udmærket Anlæg til Poesien; kun Glæde at dette Anlæg, ved Digterens Uvidenhed og Tidsalderens Maa-
hed har lidt saameget. — Saaledes omtrent vilde hin Kritik domme.

Til en Modsætning vilde vi anføre nogle Tanker af Lessing, over Skuespillets Costume og Digterens Kundskaber. — "Det forekommer mig at være en langt tilgiveligere Feil; siger han, ikke at tillægge sine Personer de Charakterer, som Historien giver dem, end at fremstille disse selvvalgte Charakterer paa en Maade, der støder mod deres egen Natur. Thi hin Feil kan fuldkommen bestaae med Geniet; denne ikke. Det er Geniet tilladt ei at vide, hvad enhver Skoledreng veed. Ikke Hukommelsens erhvervede Forraad, men hvad det formaaer at frembringe af sig selv, af sin egen Følelse, udgjør dets Nid-
dom. Hvad det har hørt eller læst, har det enten glemt

tgien, eller vil ikke vide andet deraf, end det der passer i dets Kramliste. Det forløber sig derfor, snart af Algegyldighed, snart af Stoltthed, snart med, snart uden Forsæt, saa grovt, at vi andre godt Folk ikke noksom kunne forundre os derover. Vi staae forbausede, staae Hænderne i hinanden og raabe: Men hvor har dog den store Mand ikke kunnet vide — hvor er det muligt, at det ikke faldt ham ind! — overlagde han da ikke? — O lader os jo tie! Vi troe at ydmyge ham, og vi gjøre os latterlige i hans Øine. Alt hvad vi vide bedre end han, beviser blot, at vi ere gaaede stittigere i Skole end han; og det havde vi desværre nodig, naar vi ikke vilde blive fuldkomne Døsmere!” — Hvad Lessing her siger, kan vel ofte tiene den store Shakespeare til Forsvar; men jeg troer at han saalidet behøver dette her, som i sine øvrige fuldkomnere Dramer. Det Ord Nonne og Kloster bruger han synonymt med en Dianas Jomfru, og hendes Jomfrubuur. Skuddet af et Gevær bruges kun som smuk Lignelse paa et eneste Sted.

Hvad Digterens Dannelse angaaer, kunne vi af hans egne Værker see, at han var en Mand med m o d n e K u n d s k a b e r. Græsk forstod han ikke, men han har uden tvivl kiendt de græske Historieforfattere, som vare oversatte, og man seer selv her i Sommernatsdrømmen speciel Kundskab til de Atheniensiske Love og Begivenheder. Hvor herligt taler Jægeren Theseus, aldeles i Cosumet, til sin Hippolita i fjerde Akt. Shakespeare har uden tvivl kiendt Plutarch, det seer man i flere af hans Værker; og i

IV.

Plutarch fremtræder Theseus karakteristisk vigtigere, end hos Tragikeren, hvor vi see ham lyrisk idealist. Digteren har altsaa ikke overtraadt Naturen, fordi han ikke lader Theseus tale græst-tragisk, men blot med Værdighed i det sædvanlige Sprog. Ytringen om St. Valentin kunde høit været ndeladt. Heltens virkelige ædle Karakter og Huldfuldhed skinner berligt frem i det hele Stykke, saa passiv han end fremtræder. Og dette viser den sande Mester. I Stykker, hvor den historiske Colorit var Digteren mere om at gløse, har han troiligere fulgt den. K. Cr. i Julius Cæsar. Men man maa ikke glemme, at det Stykke vi have her for os, er en Sommernatdrøm, hvori den ene Tidsalder, den ene Forestilling, paa en behagelig Maade, afløses og blandes med den anden. Nægter man nu ikke, at en poetisk Hjerne kan drømme sindrigt og skönt, saa vil man dog vel heller ikke nægte sig selv den Fornøielse, at tage Deel med i Drømmen.

Men, vil man svare, alt hvad der skal være Skönt, maa have en Sammenhæng, en Foreningspunkt; der maa være Genfold i Mangfoldigheden. Brogede Billeder, som uden Orden og Hensigt afløse hverandre, kunne ikke kaldes skønne, om de end ere nok saa brogede.

Dette tilstaaer jeg glærne. Men hin Indvending kan ikke træffe Sommenatdrømmen; thi den har en meget skøn og sindrige Sammenhæng. "I Fabelen?" Just ikke. — "Men et Stykke, som skal være skönt, maa i det mindste have Fabelens Enhed." Og hvad om jeg vo-

vede at modsigge denne Paastand, for en Deel? Ud af Tidens og Rummet's Fængsel har en modnere Kritik saaa temmelig befriet Digteren. Hvad om vi ogsaa vovede at gjøre en lille Indsigelse i Fabelens med?

Jeg paastaer nemlig, at et Skuespil kan have sin Sammenhæng, uden Tidens, Stedets og Fabelens Eenhed, hvilken vel maa stilles fra Handlingens. Thi hvad forstaae vi ved Fabelens Eenhed? Begivenhedernes ordentlige Følge. Vel! Men disse ere udvortes tilfældige. Den Aand der bevæger sig i Værket, den Idee, som det udtrykker, er dog vel den høiere Handling og Eenhed? Det er da denne Eenhed, som ethvert Genieværk maa have. Uden denne bliver det usammenhængende og betydningsløst. Men Situationernes umiddelbare Sammenhæng, maae underordnes Karakterernes og den store moralske Idee, Forfatteren vil udtrykke. Saaledes er Hovedhandlingen i Sofokles's Antigone Fremstillingen af søsterlig Trostæb og Kiærlighed, der trodser alle Farer og Trudsel, i Modsatning til foregaaende Broderhad og nærværende Søsterfrygt. Paa de udvortes Omstændigheder er der ikke lagt Vind. Og hvo som ikke betragter de græske Tragodier fra denne Side, vilde oftere bebreide dem, saavel som Shakespears Værker, at have feilet mod Handlingens Eenhed.

Digteren har i sin Sommernatsdrøm havt isinde at vise os den erotiskheroiske, den comislurleske, og den overnaturlige Digterverden i stærk Modsatning, for paa denne Maade ret at skaffe

VI.

os et Indtryk af Enhvers Charakter. Disse tre forskiel-
 lige Verdener, (de to modsatte Poler af Menneskene, Høi og
 Lav, hvormellem en usynlig Genius svæver og virker) ere paa
 den iftenneste Maade fremstillede i Sommernatsdrømmen,
 og paa ingen herligere Maade kunde Høihed og Elskov,
 Magt og Gratie — modsættes Plumphet, Dumhed og
 Uformuenhed Naær, i de foregaaende Scener, Veltalen-
 hed, Begejstring og Ynde have yttret sig, mellem de
 ædle Personer; naar denne Begejstring og Ynde i Af-
 fescenerne er slaget til den sublimeste lyriske Poesie —
 kommer der en smist Contrast ved Haandværksfol-
 kene, som legerliggjør os genske det Modsatte, af hvad
 vi før saae, og hist derved forstærker Indtrykket. Der-
 for ere ogsaa disse Scener idealiske. Laabernes godliden-
 de Tilid til deres egne Kræfter, og deres fuldkomne Uvi-
 denhed om deres egne Mangler, er skildret høist poetisk,
 og giver dem til de lystigste Karrikaturer. Kunde en
 Venetianerindes sneehvide Hage og Rosenmund mere for-
 tryllende høves ved den kulforte Halvmaske; end Titania
 her, der klapper sit-haarede Hæsel med Alabasterhænder?
 Den Kunst at gjøre Virkning ved Contraster, at tyde-
 liggjøre Billeder og Indtryk ved Modsatning, har Cha-
 kespeare med det originaleste Genie her, som flere Steder,
 betient sig af. Det er ikke allene Guder, Helte og Svids-
 borgere, der i denne sinderige Drøm bevæge sig mellem hin-
 anden; det er ogsaa Tidsaldere. Og paa Phantasiens
 brogede Vinger svæve vi let fra den græske Oldtid over
 i den assatiske Reeverden, og fra den atter hen i det

Londonſke Haandværksblaug; og faae ſaaledes ret en ſammenbrængt Foleiſe, et klart Billed, af de forſkielligſte Græn-
der, Tidsalbre, Fortrin, Mangler og Foreſtillinger. Den-
ne ſublime Idee er med meſterlig Færdighed udtrykt
i nærværende Lyſtſpil, ſom vel ikke fra Begivenhedens,
men deſto mere fra Tankens Side ſaaer ſin Eenhed.
Det er en ubetydelig Tvift imellem Ulterne, ſom frem-
bringer hin Forvirring mellem de Elſtende. Det er diſſes
Bryllup, Haandværksfolkene ville hævde, med deres Ef-
terspil. Saaledes har da Fabelen, naar man ikke tager det
altfor ſpidsſindigt, ogſaa en udvortes Sammenhæng.
Ja, ſom en Mærkværdighed hos Shakespeare, maa man
anmærke, at det har Tidens og næſten Stedets Eenhed.
Dette Stykke parodier er beſtändig ſig ſelv, i ſig ſelv;
og Parodien vækker ikke Indtrykket, men bidrager til at ſætte
det Skionne i et ſtærkere Lyſ. Det er ikke det Su-
blime ſom latterliggjøres, det er det latterlige ſom vorder
ſublimt, i denne poetiſk-phiſoſophiſke Modſætning. Yderſt
vittigt og comiſt er Efterspillet i femte Akt. Og enhver
poetiſk Læſer vil viſt ikke holde med Hippolita, i ſin
Bragen; men heller ſige med Theſeus: "Det beſte
af dette Slags er kun Skyggeſpil; og det Værſte er ikke
ſiætrere, naar Indbildningskraften kommer til Hielp. Hvor-
til maa da, med nogen Forandring, man lægge;" at
det ikke er vor Indbildningskraft, men Digterens." Og
hvor herligt contrasterer den ſidſte høie Landeſcene igien, til
det foregaaende Burleſke!

VIII.

Om Oversættelsen kan jeg intet videre sige, end at jeg har gjort mig al Flid, for at komme Originalen saa nær som mulig, uden at blive tvungen. For at nærme mig Tonen i de engelske Vers, har jeg hyppigt brugt Censlavelsesritim. Den sædvanlige Digterfrihed med Verber i Singularis, hvor de skulde være Pluralis, kunde, naar man vilde beholde den skatespeariske sammentrængte Stiil, mindre undgaaes her, end nogetsteds. Elionheden i den poetiske Stiil, bestaaer overalt i Korthed, Kraft og Bellang, Natur, Klarhed og Censfold. Man slaver ikke i begejstrede Vers Ab- ab for Børn, som ikke kunne læse, og som derfor vildledes ved enhver, for Sammentrængthedens Skyld, udeladt Ordpartikkel. Man bevæger sig med Dristighed og Sikkerhed i Sprogets Genius. Hvad man skal undgaae, er: Affectation, Coquetterie, Mat- hed, Svulst og lidelig Videlsøstighed. Navnet Helena maa læses med Tonesaldet paa den første Stavelse. Hippolita med Tonesaldet paa den anden. Theseus og Egeus læses latinisk og ikke græsk. Ofte sammensloifes disse og flere Trestavelsesord, til at blive blot Tostavelser, hvilket i de jambiske Vers frembringer et Forslag, der klinger kraftigt og giver Tonen Liv og Afverling.

En Skarsommer nats Drom.

Personerne:

- Theseus, Hertug i Athenen.
Egeus, en athenensisk Herre.
Lysander } Hermias Elskere.
Demetrius }
Philostat, Rester for de fyrstelige Forlystelser.
Quince, Tømmersmand.
Snug, Snekker.
Bottom, Væver.
Flute, Klædeslifter.
Snout, Vølgeslifter.
Starveling, Stræder.
Hippolita, Amazonernes Fyrstinde, forlovet med
Theseus.
Hermia, Egeus Datter, forelsket i Lysander.
Helena, forelsket i Demetrius.
Oberon, Alfefonge.
Titania, Alfedronning.
Puck, en Alf.
Vertebloist, }
Spindevæv, } Alfser.
Mosl, }
Sennopskorn, }
Pyramus, }
Thisbe, } Personer i Mellemspillet, opført af
Bog, } Narrene.
Maanstin, }
Love, }
Flere Alfser i Oberons og Titanias Følge.
Theseus's og Hippolitas's Følge.

Scenen er i Athen og i en Skov i Nærheden.

Første Akt.

Første Scene.

Theseus, Hippolita, Philostrate,
komme med Folge.

Theseus.

Vor Bryllupstime, min Hippolita,
Nu nærmer sig, og fire glade Dage
Nymaanen bringer. Altsom flod kun døveler
Den gamle Maane, sinker mine Længsler
Lig en Stedmoder eller Kranten Enke,
Som tærer paa den unge Arvings Renter.

Hippolita.

Snart dukke fire Dage sig i Natten,
Snart drommer Tiden fire Nætter bort;
Og klar skal Maanen, lig en Sølvbue
Ryspændt paa Himmelen beskue Natten
Da for vor Høitid.

Theseus.

Skynd dig, Philostrate!
Og kald Athenerne til Gestens Fryd:

Gaa, væk den flinke lette Glædesaand!
Blis Sorgen bort til sine Jordefærd;
Den blege Gæst ei passer for vor Lyst.

(Philostat gaaer.)

Hippolita! jeg tog dig ved mit Sværd,
Og vandt din Kiærlighed ved Overlast;
Nu aabner jeg din Hu med bedre Nøgler:
Med Pragt, med Optog og med Gæstebud.

Egeus, Hermia, Lysander og
Demetrius komme.

Egeus,

Hil være Theseus, vor ædle Hertug!

Theseus.

Tak gode Egeus! Hvad vil du mig?

Egeus.

Jeg kommer fuld af Harmen her, med Klage
Imod mit Barn, min Datter Hermia.

Kom hid Demetrius! Min ædle Fyrste,
Den Mand mit Minde fik, at ægte hende.

Kom hid Lysander! — og min naadige Hertug,
Den Mand har daaret nu min Datters Bryst.

Du, du Lysander! du gav hende Vers!

Du med mit Barn har tusket Elskovspant!

Du sang i Maaneskin ved hendes Bindve,
Med falsken Rost din falske Kiærlighed.

Du hendes Phantasies Indbildning stial,
Med Hiernesvind, med Ringe, Løkker Haar,
Med Smaating, Blomster, Sukkergodt; alt
Falskmand

Af megen Bægt for uerfarne Ungdom.
Med Sledsthed vandt du saa min Datters Hierte;
Forvandlede hendes Lydighed mod mig
Ei trodsig Stivsind. Og, min ædle Fyrste,
Hvis ei hun nu i Eders Raades Ansyn
Samtykker i at faae Demetrius;
Athenens gamle Borgerret jeg kræver,
Da hun er min, at raade over hende.
Ei skal hun vorde denne Dannemands,
Hvis ikke, Dodens. Ei i dette Fald
Fordommer usfortobet Loven saa.

Theseus.

Hvad svarer Hermia? Min vakre Pige,
I Eders Fader bør I see en Gud;
Han danned Eders Skionhed, og for ham
I skulde være som et Præg i Bort;
Han præntede det; og han besidder Magten
At skaane, eller slette Stemplet ud.
Demetrius er jo en fager Mand.

Hermia.

Det er Lysander.

Theseus.

Uden Hensyn, ja.

Men her, da Eders Faders Villie mangler,
J agte maa den Anden mere værdig.

Hermia.

O gid min Fader saae med mine Dine.

Theseus.

Ru maa Jert Die rettes efter hans.

Hermia.

Jeg beder Eders Raade, tilgiv mig!
Jeg veed ei hvilken Magt Dumdriftigheden
Mig giber, om det vel sig sommer mig,
For Eder her at tale selv min Sag;
Dog vover jeg at spørge Eders Raade:
Hvori bestaaer den Straf, som truer, hvis
Jeg stænker ei Demetrius min Haand?

Theseus.

Da maae J Doden doe, hvad heller sværge
For evig aldrig meer at omgaaes Mænd.
Eh, sagre Hermia, raadfor Eders Dnsker,
Soel Eders Ungdom, undersøg Jert Blod!
Om, naar J modstaaer Eders Faders Valg,
J taale kan at bære Konnedragten;
At spærres ind for evig i et Kloster;
Som en ufrugtbar Søster, hele Livet,

Kold syngte Hymner til kold, frugtløs Maane.
O tre Guld Hæd, hvo saa behersker Blodet,
Dg gaaer jomfruelige Pilgrimsvei.
Dog, større jordist Fryd har plukte Rose,
End den, som visner paa sin Jomfrutorn,
Dg groer og lever, doer, i eensom Fromhed.

Her mia.

Saa vil jeg groe, saa leve, doe, min Fyrste,
For jeg mit pigelige Frihedsbrev
Det Herskab offre vil, hvis tunge Nag
Min Siæl ei selv samtykker i at hylde.

Theseus.

Tag mod Betænkningstid til næste Ny!
Den Dag, som med min Elste mig forbinder,
Ved Troskabs uopløselige Baand,
Paa denne Dag bereed Jer til at doe,
Hvis ei I lyder Eders Faders Billie.
Wgt, som han onsker det, Demetrius,
Hvis ikke, sværg da ved Dianas Alter
For steds Afholdenhed og eensomt Liv.

Demetrius.

Lyd søde Hermia! Lysander! opgis
Dit svage Krav paa min bestemte Ret.

Lysander.

Du ejer Fadrens Kiærlighed, Demetrius;
Saa und mig Hermias, og ægt du ham!

Egens.

Spot kun Lysander! Ja, jeg elsker ham
Hvad mit er, skal min Kiærlighed ham give.
Og hun er min; og al min Ret til hende
Afstaaer jeg ganske til Demetrius.

Lysander.

Jeg er saa god af Byrd, som han min Drot!
Saa riig som han, og rigere paa Elskov.
Min Lykke holder altid Stangen hans,
Om ei den overgaaer Demetrius's.
Og — det er meer end hver en anden Koes,
Jeg elkes af den stionne Hermia.
Hvi skal jeg ikke havde da min Ret?
Demetrius (jeg sværger ved hans Hoved)
For elsked Medas Datter Helena;
Bandt hendes Siæl, og hun den hulde Mo,
Nu sværmer, sværmer med Afguderie
For den letsindige trolose Mand.

Theseus.

Jeg tilstaaer, jeg har ogsaa hørt det samme,
Og tænkt om slikt at tale med Demetrius,
Men, overlæstet med Forretninger,

Jeg' glemt det. Dog, kom Demetrius
Og kom Egeus! I skal gaae med mig.
Jeg hemmeligt maa tale Jer begge.
I skionne Hermia, see til at rette
Nu Lunet efter Eders Faders Willie!
Ehi ellers dømmer Jer Athenens Lov,
(Som vi paa ingen Maade kan forandre)
Til Døden eller til et Pigeløste.
Kom min Hippolita! Hvor gaaer det Elskte?
Demetrius og Egeus følger med!
Jeg Erinder maa overdrage Eder
Angaaende mit Bryllup; tale med Jer
Om Ting der ogsaa angaaer Eder selv.
Egeus.

Tienskfærdige med Glæde følge vi.

(Theseus, Hippolita, Egeus og Demetrius gaae.)

Lysander.

Min elskte Mo! hvi er din Kind saa bleg?
Hvi er dens Roser falmende saa brat?

Hermia.

Maaske de mangle Regn; skiondt let jeg kunde
Dem vande nu med mine Dines Uveir.

Lysander.

Af, efter alt hvad jeg har hørt derom,
Og læst derom, i Sagn og i Fortælling,

Gik aldrig Elskovs Flod et roligt Lob;
Thi enten var forskiellig den af Blodet —

Hermia.

Hvor tungt for Hojhed at fornede sig!

Lysander.

Snart var der Misforhold i Aar og Alder.

Hermia.

O sy! naar gammel givter sig med ung.

Lysander.

Snart det beroede kun paa Frænders Valg.

Hermia.

O Bee, med Andres Syn at vælge Veiler.

Lysander.

Dg var der end i Valget Sympathie,
Bestormed Krig og Død og Sygdom dem,
Dg gjorde Lykken flygtig, som en Lyd,
Foranderlig som Skyggen, fort som Drømmen,
Snar som en Lynild, der i mørke Nat
Et Øjeblik opklarer Himlen, Jorden,
Dg før et Menneske kan sige: See!
Opsluges graadigt af det bælte Mørke.
Saasnart opløser Glandsen sig i Mulm.

Hermia.

Da nu tro Kiærlighed bestandig lider,
Maa det vel staae som Lov i Skæbnens Bog.

Thi lad os undervise prøvet Taalmod,
Da dette Kors bestandig følger Elskov;
Lig Tanker, Dromme, Taarer, Suk og Ønfter,
Der følge med den syge Phantaste.

Lysander.

Den Ero er god. Saa hør mig da, min Hermia!
Jeg har en gammel Fæster, som er Enke,
Hun har en stor Formue, ingen Børn.
Hun boer syv Mile borte fra Athen,
Og elsker mig som hendes egen Son.
Der, hulde Hermia, kan jeg ægte dig.
Til dette Sted Athenens stränge Lov
Os ei forfølger. Hvis du elsker mig,
Snig fra din Faders Huus dig næste Nat!
Og der, i Skoven, en Millsvei fra Byen,
Hvor jeg dig traf engång med Helena,
Da ret i Matens Morgen vilde stue;
Der skal jeg vente dig.

Hermia.

Ja min Lysander!

Jeg sværger ved Cupidos stærke Bue,
Og ved hans bedste Piiil med Guldets Odd,
Bed de enfoldigsøde Vennsbuer,
Bed alt, hvad nærer Kiærlighedens Lucr,
Bed Ilden, som har brændt Carthagos Mo,

Da den troløse Helt hun saae paa Sø;
Bed hver en misbrugt Fed, som nogensinde
Et Mandfolk brod, til Smerte for en Qvinde:
Du finder sikkert mig i Morgen Nat,
Paa Stedet, hvor du mig har Stevne sat.

Lysander.

Hold Ord, min Elskte! — Der er Helena.

Helena kommer.

Hermia.

Hil dig skion Helena! Hvor gaaer du hen?

Helena.

Du kalder skion mig? Tag dit Skion igien!
Demetrius dig elsker, og dit Blik
Er Stjerne ham, dit Ord er ham Musik!
Meer sød, end Lærkens Slag for Hyrden hist,
Naar Hveden grønnes, Bladet dækker Qvist.
En Sygdom smitter; var det ligesaa
Med Held, jeg skulde smittet fra dig gaae!
Mit Die fik dit Blik; min Tunge fri
Udtrykte sødt din Stemmes Melodie.
Var Verden min, — Demetrius undtagen,
Jeg gav dig alt det Andet, uden Klagen.
O lær mig! Stig mig, hvordan du opfandt
Den Kunst, hvorved min Elskede du vandt.

Hermia.

Han elsker, trods min mørke, vrede Mine.

Helena.

D lærte mine Læber det af dine.

Hermia.

Jeg skælder ham; det gjør ham mere heed.

Helena.

D ejed sliq en Magt min Kiærlighed.

Hermia.

Jo nieer jeg hader, meer han mig forfølger.

Helena.

Han hader mig, jo mindre jeg mig følger.

Hermia.

Er jeg da Skyld i dette Sværmerie?

Helena.

Din Skionhed; gid jeg selv var Skyld deri!

Hermia.

Fat Mod! Han skal ei see mig her paa ny.

Lysander og jeg selv vil Egne flye.

Før jeg paa min Lysander satte Priis,

Da var Athenen mig et Paradis.

Hvor kan den Ynde være dyrebar,

Som omstøbt Himlen til et Helved har?

Lysander.

Vi, Helena, vil os betroe til dig:

Naar næste Morgen Phoebus hæver sig,
Sit Solberansigt seer i bolget Klade,
Med vaade Perler dækker Græs og Blade;
Da snige sig, af Skumringen bestort,
De unge Elskende fra Byens Port.

H e r m i a.

Og i den Skov, hvor ofte du og jeg
Paa Bølgestret af Violer laae i Mai;
Hvor søsterhat vort Hierte aabned sig,
Der træffer sikkert min Lysander mig.
Vi søge, flygted fra Athenens Land,
Os nye Venner paa en fremmed Strand.
Farvel, min hulde Legesøster! Veed
For os, og vind din Elstes Kiærlighed.
Hold Ord, Lysander! Afsted stiuuler brat
Det kiære Syn til næste Midienat.

(Hun gaaer.)

L y s a n d e r.

Vel Hermia! Helena, gaae du med Fred!
Demetrius dele vil din Kiærlighed.

(Lysander gaaer.)

H e l e n a.

Hvi smiler dog for Somme Lykken kun?
Jeg agtes i Athen saa smuk som hun;
Dog rører det Demetrius ei meer,

Han seer ei det, som hele Verden seer.
 Ham Hermias Blik fortryller, river hen;
 Hans Ynde sødt henriver mig igien.
 Dit var en Gienstand ringe selv og lav,
 Som Kiærlighed sit Værd, sit Fortrin gav.
 Et Elskov seer med Dine, kun med Sind;
 Derfor med Vinger males Amor blind.
 Hans lunefulde Dom staaer aldrig fast,
 Hans Vinger, uden Syn, er blinde Hast.
 Derfor Cupido kalder man et Barn,
 Fordi han villes i Bedragets Garn.
 En Dreng tit ei af Skalkhed taler sandt;
 Dreng Elskov frydes ved sit eget Tant.
 For Hermia ham end i Dine faldt,
 Demetrius mig spør: jeg var ham alt;
 Men neppe sendte hun sin Straale ned,
 For brat, som Hagl, den smelted Trostabsæed.
 Jeg vil fortælle ham, skion Hermia flyer.
 Imorgen Nat han da til Skoven tyer
 Og følger hende. For det Bud, jeg gaaer,
 Jeg vistnok kun en svag Belønning faaer.
 Dog vil jeg ikke for min Noie klage,
 Jeg nyder dog hans Syn — frem og tilbage.
 (hun gaaer.)

Anden Scene.

En Bondestue.

Quince, Sommermand. Snug, Suedker.
Bottom, Væver. Flute, Vælgeskik-
ker. Snout, Kiædelskikker, Starveling,
Skrædder.

Quince.

Er hele Compagniet her?

Bottom.

Det var nok bedst at raabe dem op i Al-
mindelighed, Mand for Mand, efter Listen.

Quince.

Her er Listen paa hver Mand's Navn, som
i hele Athenen er befunden dygtig, til at agere i vort
Mellemspil, for Hertugen og Hertuginde, paa
deres Bryllupsdag i Nat.

Bottom.

Forst, gode Peter Quince, sig os hvad
Stykket handler om. Raab saa Victorernes Nav-
ne op, og kom saa til Sagen.

Quince.

Marre! — vort Stykke er den allerbegre-
deligste Comoedie, og den allergrusommeligste
Død omi Pyramus og Thisbe.

Bottom.

Et suffisiant Stykke Arbeide, det kan jeg forsikre Eder; og lystigt. Nu, gode Peter Quince, raab nu Actorerne op efter Listen. Mestere! stiller Jer i Rad.

Quince.

Svarer mig nu, naar jeg kalder. Nick Bottom, Bøveren!

Bottom.

Her! Siig mig hvad jeg har at bestille, og gaae saa videre.

Quince.

J, Nick Bottom, er ansat som Pyramus.

Bottom.

Hvad er Pyramus? En Elsker eller en Tyran?

Quince.

En Elsker, som paa den galanteste Maade dræber sig selv af Kiærlighed.

Bottom.

Det vil koste adskillige Laarer, naar det bliver veritabel ageert. Naar jeg gjør det, saa lad Tilhorerne have Die med deres Dine. Jeg vil gjøre Blæst. Jeg vil hyle paa en Maade! — Nu til de Dvorige. Egentlig har jeg dog

meeft Anlæg til en Tyrant. Jeg kunde prægtig spille en Herkylsus, eller en Rolle hvor man venter op og ned paa alting og slaaer i Stykker:

” Snart Klippens Kant,
Som Diamant,
En Nabning fandt
I Fængslets Muur.
Og Phobus Karm
Gier kold og varm
Med Skiæbnens Harm
Af vor Natur.”

Det var høit! Kald nu de andre Aktører.
Det var nu Herkylsusens Natur, en Tyrans
Natur. En Elsker er meer forbarmelig.

Quince.

Frands Flute, Bælgesfikkere!

Flute.

Her, Peter Quince.

Quince.

I maae tage Thisbe paa Jer!

Flute.

Hvad er Thisbe? Er det en vandrende
Ridder?

Quince.

Det er den Froken, som Pyramus maa elske.

Flute.

Nei Hilledod, lad mig ikke spille Truentim-
mer. Jeg begynder alt at faae Skiæg.

Quince.

Det siger ingenting. I skal spille med Mafte,
og I kan snakke saa fint som I vil.

Bottom.

Naar jeg maa skiule mit Ansigt, saa lad
mig ogsaa spille Tjisbe. Jeg skal snakke med
en monstros lille Stemme: "Tjisbe, Tjisbe!
Af Pyramus min Veiser kjær! Din Tjisbe kjær,
og Jomfru kjær!"

Quince.

Nei vist ikke nei! I maa spille Pyramus;
og Flute, I maae være Tjisbe.

Bottom.

Godt. Videre!

Quince.

Robin Starveling, Skræderen.

Starveling.

Her, Peter Quince!

Quince.

Robin Starveling! I maae spille Tjisbes
Moder. Snout, Kjædelsfikker!

Snout.

Her, Peter Quince.

Quince.

J, Pyramussens Fader; jeg selv Thisbes Fader. Snug Snedker, J har Lovens Rolle. Og saaledes, tænker jeg er Comoedien besat.

Snug.

Har J skrevet Lovens Rolle op, saa maa jeg bede om den; thi jeg har et daarligt Hoved til at lære udenad.

Quince.

J kan extemporere; J har ikke andet at giøre, end at brole.

Bottom.

Lad nuig ogsaa spille Lovens Rolle! Jeg skal brole, saa det skal gaae alle Menneſter til Marv og Been. Jeg skal brole, saa Hertugen skal ſige: Lad ham brole om igien! Lad ham brole om igien!

Quince.

Derſom J gjorde det altfor gyseligt, ſaa blev Hertuginde og Damerne bange. Og det var nok, for at vi alle kunde blive hængte.

Alle.

Ja ſaa bleve vi hængte, hver Moders Stiel.

B o t t o m.

Ja det tilstaaer jeg, mine Venner! Naar I gjorde Damerne saa bange, at de mistede deres Forstand, saa kunde de være usørnuftige nok, til at hænges os op allesammen. Men jeg skal forstærke min Stemme; jeg skal brose jer saa sodt, som en kurrende Due. Jeg skal brose, saa I troer at høre en Rattergal.

Q u i n c e.

I kan ikke spille nogen anden Rolle end Pyramus. Pyramus er en Mand med et nydeligt Ansigt; en brav Mand! Saa smuk en Mand, som man vil see for sine Dine; en overmaade angenem og fortræffelig Cavalleer. Derfor maae I absolut spille Pyramus.

B o t t o m.

Vel! Jeg paatager mig det. Med hvilket Skiæg mener I jeg skulde spille ham?

Q u i n c e.

Med hvilket I vil.

B o t t o m.

Jeg vil spille ham med et straafarvet Skiæg; eller med et citronfarvet Skiæg; eller med et purpurrodt Skiæg; eller med et Skiæg saa guult som den franske Krone.

Quince.

Ja! hvad siger I om at spille med et Klødestiæg?
Her Mestere! have I Eders Koller! Og nu maa
jeg bede jer, ansøge jer og antaabe Jer om, at
kunne dem udenad imorgen Nat, og at møde
mig i Dyrehaven, en Mil fra Byen, i Maan-
skin. Der vilde vi prøve. Thi hvis vi mødes i
Byen, saa faae vi Tilhørere, og Sagen kom ud
iblandt Folk. Nu vil jeg paa staaende Fod gjøre
en Liste over de Sager, som vi behøve til vort
Erykke. Jeg beder Eder! bliver mig nu ikke
borte!

Bottom.

Vi skal møde. Og der kan vi øve os ganske
gemeent og hirostet. Giører jer nu Umage!
Farvel!

Quince.

Vi mødes ved Hertugens Teg!

Bottom.

Ja vist! Holder nu Dreene stive!

(De gaae.)

Anden Akt.

Første Scene.

En Alf. Puk.

Puk.

Hei Alf! hvor gielder Farten hen?

Alfen.

Over Dal, over Hav,
Over Bust over Rod,
Over Gierd' over Grav,
Over Ild over Flod,
Her jeg i korten Stund
Mere snar end Maanen rund.
Duggens Kredse vil jeg slaae
For Dronningen, paa toedte Straae.
Primeler hendes Majestat
Folge, gyldenbroged' klædt;
Med Rubiner pyntet smukt,
Feers Gave! sode Lugt!
Dugdraaber nu, som Perler smaae
I hver Primels Dre jeg hange maa.

Farvel, farvel! du Laps blandt Alfer, du!
 Min Dronnings Følge strax jeg venter nu.

Puf.

Vor Konge her vil holde Hof i Nat.
 Baer Dronningen, hun gaaer! Hun er forhadt.
 Thi Oberon stjer hende med sit Slæng,
 Fra den Tid at hun stial en deilig Dreng;
 Et yndigt Barn, en indisk Kongesøn,
 Som hun opdrager til sin Page stion.
 Nu kræver Oberon det Barn, saa suildd,
 I vilden Skov med sig, som Gangerpilt;
 Men hun ei miste vil sin Dreng saa kjær,
 Som blomstersmykket hun paa Hænder bær.
 Og nu de træffes ei, i Skovens Krands,
 Ved Kilden klar, i lystig Stierneglands,
 For strax de kiæbles; saa hver Alf af Skræk
 Maa stinle sig bag Barkens Rift i Hæk.

Alfen.

Isald jeg ikke Feil af dig nu tager,
 Est du blandt Aander den Spektakelmager,
 Som kaldes Hokkusvokkus, og hvis Ry
 Er kiendt af Piger i hver Bondeby;
 Som stummer Melk, og Kvinden Skade gjør,
 Saa hun forgæves staaer og kiærner Smør,
 Og puster aandeløs; det hjælper ei!

Du driller Vandringmanden paa sin Vej!
Men hvo dig kalder kiære lille Puf,
Ham hjælper strax du med et venligt Buf.
Siig, er det ikke dig?

P u f.

Du tåler sandt,

Deri jeg tit min Spøg om Matten fandt.
Tit Oberon maa smile ved mit Båsen:
Naar efter Havre Hesten vender Næsen,
Saa vrinstes jeg som Hoppe, gjør ham gal.
Tit lurer jeg i Rabostens Pokal,
Som stegte Eble, ganske liden rund;
Og naar hun drikker, mod den brede Mund
Jeg styrter, med en saadan Hiertens Lyst,
At Øllet spildes paa det flade Bryst.
Iblandt, naar hun vil læse Prækner, troer
Jeg er en Stol, den vrantne Bedstemoer:
En lille Kiænde, da jeg glider kun
Eil Siden — og habaus! der ligger hun.
Og hiber nu og hoffer paa sin Bag,
Til hele Husets høieste Behag.
Da holdt der blier paa Maben, raabt og leet:
Rei slige Loier har man aldrig seet! —
Gjør Plads nu, Alf, der kommer Oberon, der!

Alfen.

Min Frue Hift. O gid vi ei var her.

Oberon, Alfernes Konge, med Folge, fra den ene
Side, og Dronningen fra den anden Side, med sit.

Oberon.

Glet modt ved Maanskin, stolt Titania!

Titania.

Skinsyge Oberon! Korskvinder Alfer!

Thi jeg hans Omgang og hans Seng forsvor.

Oberon.

Holdt holdt, du Kasse! Er jeg ei din Husbond?

Titania.

Saa var vel jeg din Hustru. Men jeg veed
Hvor lang Tid du dig sial fra Feers Land,
Og som en Coridon sad hele Dagen,
Paa Havrerørets Gloite spilled, sang
Din Elskov omt for Phillida. Hvi kommer
Du nu idag fra Indiens sjerne Bierg?
Blot for at Amazonen her, den fyldige,
Den hoitovskjortede, din Yndlingsfrue,
Med Theseus sig forbinder. Derfor kom du,
Med Held og Frugtbarhed for deres Seng.

Oberon.

Ha du maa skamme dig, Titania!

Mit Venckab, haaner for Hyppolitia

Du, som er selv forelskt i Ihesens?
Har du ei ledt ham, i en Straalenat,
Fra Perigune, som han raadede?
Og fik ham til at bryde med skion Egle,
Med Ariadne, og Antiopa?

Dronningen.

Det er kun Griller af din Nidkærhed.
Og aldrig saaes vi, fra hin Sommers Vaar,
Paa Hoi, i Dal, i Skoven, eller Eng,
Ved Kenet Kildeæld, ved sivet Bæk,
Hvad heller paa en Klippestrand i Sø,
I Kreds at dansse, medens Vinden peeb;
For med dit Skiænd du strax forstyrred Epøgen.
Derfor har Stormen, som forgiaves hvined,
Til Havn for os, søgt op i Søen dybt
Smitsonne Taager, der paa Landet faldt,
Og gjorde hver en stakkels Bæk saa stolt,
At den har overskyllet sine Bredder.
See, derfor Oxen bær sit Nag forgiaves;
Forgiaves Bonden stræbte; grønne Korn
Er raadnet, for dets Ungdom end fik Skiæg.
Tom Stalden staaer nu paa den vaade Mark,
Og Kræger slager om de syge Hiorde.
Af Mudder slimet ligger Koglebanen;
Og Slangegangen, i de grønne Hækker,

Betrædes ei, forvildes, voxer sammen.
 Ei glæder Vintrens Lyst de Dodelige,
 Ei Spil og Sang gjør længer Matten fro.
 Derfor har Maanen, Vandets Hersterinde,
 Bleg i sin Brede vasket hele Luftten,
 Og udbredt Feber overalt og Sigt.
 Og see, ved sliq Omstiftelse, forandre
 Sig Aarets Tider: sølverhaaret Frost
 Faldt ned i Purpurrosens friske Skiod,
 Mens gamle Hjem, om snedakte Tinding
 Og Hagen, har en Krands af Sommerblomster,
 Der duftre, som til Spot. Nu Baaren, Somren,
 Den modne Hoff, den vrede Winter, bytte
 De vante Klædemon; forbausset Verden
 Ei kiender dem i deres Virkning meer.
 Og denne hele Avl af Plager kommer
 Blot af vor Strid, af vor Uenighed.
 Vi er Forældrene, og deres Marsag.

Oberon.

Saa hav den da! det kun beroer paa dig.
 Hvi frænker du din Oberon, Titania?
 See, jeg forslanger kun den lille Skifting
 Til Smaadrenq mig.

Dronningen.

Slaa du dit Sind til No!

Zeelandet selv betaler ei min Dreng.
Hans Moder var Præstinde for min Orden.
I Indiens Kryderluft, ved Nattetid,
Heel ofte har hun sladret ved min Side.
Tit sad vi paa Neptunus gule Sand,
Betragted Handelsstibene paa Gloden,
Og loe, hvergang ved Vindens hyppige Leeg,
Det svangre Seil udvoorte svulmende.
Det efterabed hun, med korte Trippen;
Ihi dengang bar hun just min lille Junker;
Og segled spøgfuld paa det faste Land,
At hente Smaating mig; og kom igien,
Som fra en Reise, riig paa Handelsvoare.
Hun døde, Drengen kosted hende Livet.
For hendes Skyld opdrager Barnet jeg;
For hendes Skyld bortgiver jeg det aldrig.

Oberon.

Hvor længe vil du dvæle her i Lunden?

Dronningen.

Maaskee til efter Theseus Bryllupsdag.
Hvis du taalmodig i vor Kreds vil dandse,
Og see vor Maanstingsglæde — saa gaa med!
Hvis ei, viig mig, og jeg vil undgaae dig.

O b e r o n.

Giv mig din Dreng, saa vil jeg gaae med dig.

D r o n n i n g e n.

Ei for dit Rige. Alfer lad os flye!

Ifald jeg blev, brød Striden ud paa ny.

(Dronningen gaaer med Folge.)

O b e r o n.

Vel, gaae du kun! du slipper ei af Skoven,

For jeg har straffet din Fornærmelse.

Min vakke Puf! kom hid! Du husker vel

Engang jeg sad paa Klinten af et Forbjerg,

Dg hore' en Havfru paa Delphinens Ryg

Udsunge slige søde Velklangslud,

At vilden Es blev tam ved hendes Sang,

Dg Stiernen selv stød vildt af sine Veie,

At høre Strandens No?

P u f.

Jeg husker det.

O b e r o n.

I samme Stund jeg saae (hvad du ei kunde)

Imellem Jorden og den kolde Maane

Eupido væbnet slagre. Baer han blev

En savr Vestal, som throned hist i Vesten;

Dg stød sin Piiil saa susende fra Buen,

Som skulde hundredtusind Hjerter spaltes.

Dog saae jeg mig Cupidos Flamme-pil
Slukt i den vaade Maanes Folde Straaler;
Og rolig gik den konglige Præstinde
I fædeltig Betragtning, elskovs-fri.
Da saae jeg hvor Cupidos Pil faldt ned;
Den nedfaldt paa et spædt, et lille Blomster,
Før melkehvidt, nu purpursaaet, kaldet
Af Piger: "Kierlighed i Lediggang."
Hent mig den Blomst! Du veed hvor Urten groer.
Dens Saft, paa lufte Dienlaage kryftet,
Gier Mand og Wis forgabet og forelst
Strax i det første Creatur de made.
Pluk mig den Urte! Og kom saa strax igien,
Før Leviathan svømmet har en Mil.

P u k.

Jeg slaaer en Kreds om Jorden i en Tid
Af saae Minutter.

O b e r o n.

Har jeg først den Saft,
Beslurer jeg Titania, naar hun sover,
Og kryster Draaberne paa hendes Dine.
Den første Ting, som da hun vaagner seer,
(Det være Love, Biorn, Ulv eller Tyr,
En Savian, en lapsset Abekat)
Hun skal forfølge den med henrykt Stæl!

Dg for fra hendes Syn min Trolddom tages,
(Hvad let jeg mægter ved en anden Urt)

Hun overlade skal sin Smaadrenge mig.

Men see hvem kommer der? Jeg er usynlig,

Og jeg vil høre denne Underhandling.

Demetrius kommer, Helena følger ham.

Demetrius.

Jeg kan ei elske dig. Forfølg mig ei!

Hvor er Lysander og stion Hermia?

Jeg ham vil dræbe, og hun dræber mig.

Du sagde: de var flygted hid til Skoven.

Nu er jeg her og kratler vildt i Krattet,

Fordi jeg ei kan møde Hermia.

Nu gaa din Vei, og følg mig ikke meer!

Helena.

Du drager mig; haardhertede Magnet.

Dog drager du ei Jern til dig; mit Hierte

Er tro som Staal. Mist Magten til at drage,

Saa har jeg Magt ei til at følge dig.

Demetrius.

Og lokker, daarer jeg dig vel med Smiger?

Har jeg ei striftet ærligt dig og reent ud,

At jeg kan aldrig aldrig elske dig?

Helena.

Og derfor just jeg elsker dig desmeer!

Jeg er din lille Hund, Demetrins!
Jo meer du slaer, jo meer jeg logrer for dig.
Behandl mig som din Hund da! spark mig, stod mig,
Foragt mig, glem mig, giv mig ikkun Lov,
Uværdig som jeg er, at følge dig.
Hvad Plads kan vel din Dumbhed stænke mindre?
Og dog er mig den Plads af største Værd,
At lides af dig, som din lille Hund.

Demetrins.

Egg ei min Siæl til altfor megen Afsky!
Jeg er som syg hvergang jeg seer paa dig.

Helena.

Og jeg er syg, naar jeg dig ikke seer.

Demetrins.

Du skaaner ei din Sædelighed nok.
Forlader Byen, overgiver dig
I den Mands Hænder, som dig elsker ei.
Betroer til Mattens Leilighed, og til
Den øde Skovs forføreriske Raad,
Din Ustylds vigtige Klenodie.

Helena.

Din Dyd er mig et Sikkerheds Beviis.
Og hvor jeg seer dit Ansigt, er ei Nat.
Ei heller mangler Skoven Verdens Selskab,
Ehi hele Verden finder jeg i dig.

Hvor kan du sige da, jeg er allene,
Naar hele Verden her betragter mig?

Demetrius.

Jeg løber fra dig, skjuler mig i Krattet.
Saa kan de vilde Dyr benaade dig!

Helena.

Det Vildeste har Hjertet ei som du.
Lob hvis du vil! Historien forandres:
Apollo flyer, og Daphne ham forfølger,
En Due jager Griffen; bliden Hind
Indhenter Tigren. Ha forgiæves Jil,
Naar Angst forfølger og naar Sjæthed flyer.

Demetrius.

Jeg svarer dig ei mere. Lad mig gaae!
Hvis du mig følger, vær forsikket om,
At jeg skal giøre dig Fortrød i Skoven.

Helena.

I Templet, Byen, og paa Marken giør
Du mig Fortrød. O sy Demetrius!
Din Harmes giør foragteligt mit Klion.
Vi ei for Elskovs kæmpe kan, som I;
Vi ere skabt' at fries til, ei at frie!
Jeg følger dig. Mig Helveds Him'en bliver,
Ifald din elste Haand mig Døden giør.

(De gaae.)

Oberon.

Farvel du Kymse! Hielpen er alt rede.
Du ham skal flye, og han skal dig tilbede.
Har du alt Blomsten der, Epilop? Velkomment
Hul kommer.

Her er den!

Oberon.

O jeg beer dig, giv mig den!

Jeg veed en Høi, hvor sig vild Timian snoer,
Hvor vinkende Viol, Kiærminde groer;
Hvor Slaentorn og frodig Vedbend tykt.
Med sød Jasmin har flettet Hvalving bygt.
Der sov Titania mangen natlig Stund,
Bed Dands og Spøg paa Blomster vugges hult.
Der skyder spættet Ham saa tit en Snog,
Til Kiortel viid for hendes Alfepog.
I Diet kryster jeg mit Tryllerie,
Da hidses hun af fiendtlig Phantastie.
Tag ogsaa noget! Sog bag Skovens Træer!
En sød athenisk Pige elsker her,
Foragtet af en Yngling. Lad en Taar
Hans Øie væde! Naar han op det slaaer,
Lad strax ham da den Hulde see! Siv agt!
Du kiender ham paa hans Athenerdragt.
Vær nu forsigtig! Lad hans Hierte brænde,

Som hendes før for ham, nu hans for hende.
Du møder mig, saasnart som Hanen gol.

Huf.

Din Tiener lyder, Drot, hvad du befoel!
(De gaar.)

Anden Scene.

Et andet Sted i Stoven

Alfernes Dronning med Følge.

Dronningen.

Ru er Svindom og nu en Alfesang!
Saa fort, i Trediedeel af en Minut.
J dræber Orme mig i Rosenknuppen!
J, Flaggermuus! for af dens Vingehinder
At gjøre mig smaae Alfekoster. Andre
Maae fye den Strighals Uglen bort, som her.
J natlig Flugt forundres ved at skue
De smukke Alfer. Syng mig nu i Soon!
Gior' saa Jer Pligt; og lader mig med Fred!

Alfernes Sang.

Spættet Snog, med Braadens Kløst!
Dgle, her dig ikke sno!
Giftig Orm, gaa i din Groft,
Ei forstyr vor Dronnings Ro.

Rattergal, med Melodie,

Til vort Biffelul stem i:

Lulla, lulla, lullabi!

At ei Harm

Vor Frues Barm

Skrækker med sit Spogerie.

Nu god Nat, med Lullabi!

Andre Alfer.

Oldenborre her ei suus!

Paa et andet Træ dig sæt!

Wedderkoy, i kunstigt Huus,

Væv et andet Sted dit Nat!

Rattergal med Melodie,

Til vort Biffelul stem i:

Lulla, lulla, lullabi.

At ei Harm

Vor Frues Barm

Skrækker med sit Spogerie.

Nu god Nat med Lullabi!

Første Alfer.

Altting vel! Nu maae vi gaae.

Ikkun Een Nat Skildsvagt staae.

(Alferne gaae, Dronningen sover)

Oberon

(kommer og koster hende Blomstersaften paa Wienlaagene.)

Den, du vaagnet skuer her,
Tag ham for din Hiertenskiær;
Smægt og suk for ham især.
Være sig: Løs, Biorn og Kat;
Eviin, med Borster fælt besat;
Dog det være skal din Skat.
Vaagn da, for din Halvesiæl!
Elft ham, var han nok saa fæl!

(Oberon gaader)

Lysander og Hermia komme

Lysander.

Min Elskte! du er af din Vandring træt.
Og reent ud sagt: forglemt jeg Veien har.
Vel, lad os da, hvis det dig tykkes ret,
Her vente Dagen, til den stiger klar.

Hermia.

Vel, søg et Leie dig bag Skovens Qvist!
Til Pude tiene skal mig Bakkens hist.

Lysander.

En Græstors være Bolster for os To:
Een Siæl, een Seng, to Hiertes og een Tro.

Hermia.

Rei min Lysander! hvis du mig har kjær,

Saa flyt dig bort, og lig mig ei saa nær.

Lysander.

Mon vel min Dyd fornærme dig formaaer?

Hvad Elskov siger, Kiærlighed forstaaer.

Jeg meente kun: den Ild, som brænder hedt,

Har smeltet begge Hierterne til Eet.

To Siæle sammenlænkte ved en Eed,

Har vakt i Tvendes Bryst een Kiærlighed.

Thi nægt da ikke dette Leie mig!

Jeg ei fornærmer, for jeg nærmes dig.

Hermia.

Hvor min Lysander leger dog med Ord!

Mig selv den største Skam vist vederfoer,

Hvis jeg om dig, du kan fornærme, troer.

Men ædle Ven, ved Tro, ved Verbarhed,

Lad mig med Fred! Og ryk dig længer ned!

Saa stort maa Rummet være, som en Mand,

Lilladt, en dydig Pige slumre kan.

Saa langt imellem. Nu min Ven, god Nat!

Elst, til dit hulde Liv har dig forladt!

Lysander.

O Amen, Amen, til din Bon min No!

For doer jeg, for min Kiærlighed skal doe.

Her er min Seng. Sovn! giv den Elskte No!

Hermia.

Gid Duffets Gave deles mellem To!

(De sove)

Puf (kommer)

Giennem Skoven faldt min Bei,
Men jeg fandt Alcheneren ei,
Paa hvis Dine prøves vil
Blomstens Kraft, i Elskovsspil.
Nat og Løshed! — Hvo har lagt
Hist sig i Alchenerdragt?
Det er Den, min Drot har sagt,
Kaster paa sin Nø Foragt.
Dg her sover Pigen fund,
Paa den fugtiggronne Grund.
Stakkels Nø, hun tør ei vel
Ligge nær den Rivihiel?
Hele Duggens Troldom, Drog,
Krystes paa dit Djelaag.
Naar du vaagner, Elskovs Kummer
Snart forjage vil din Slummer.
Vaagn, naar jeg er borte, du!
Oberon mig venter nu.

(gaaer)

Demetrius og Helena komme hurtigt ind.

Helena.

Demetrius! min Elskte! drøb mig! staae!

Demetrius.

O quæl mig ei! Jeg beder dig: gaa, gaa!

Helena.

Forlader du mig grumt i Mørket da?

Demetrius.

Jeg raader dig, bliv her! Jeg gaaer herfra.

(Demetrius gaaer)

Helena.

Mig aandeløs har gjort den vilde Jagt.

Jo meer jeg bad, jo meer jeg fik Foragt

Hvor Hermia er? Hun spilder ei sin Noie!

Hun drager til sig, med et signet Die.

Hvad gav det Glands? De bittere Taarer? Rei,

Hun aldrig græd saa bitterligt som jeg.

O jeg er skabt, som fæle Biorn, saa stygt.

De vilde Dyr, som see mig, slye af Frygt.

Hvad Under at Demetrius mig slyer?

Mit Syn ham strækker, som et vanstakt Dyr.

Med Hermia voved jeg, for falske Speil,

At sammenligne mig, med slige Feil?

Men hvem er det? — Lysander ved min Tod?

Dod? Sovende? Jeg seer ei Saar, ei Blod.

Lysander, hvis du lever, vaagn! opstaa!

Lysander (vaagnende)

For dig jeg vil igiennem Ilden gaae,
Forklarte Helena! Naturens Lyst!
Jeg stuer Hjertet i dit klare Bryst.
Hvor er Demetrius? Er han dig værd?
Den Ridding! Han skal blode for mit Sværd.

Helena.

Tael ikke saa Lysander, tael ei saa!
Hvis end han elsker Hermia — lad ham gaa!
Hun elsker dig dog tro; thi vær du glad.

Lysander.

Jeg glad ved Hermia? Nei vi skilles ad!
Den Tid er spildt, da hende jeg tilbød.
For dig, ei meer for hende, vil jeg lue!
Hvo bytter ikke gjerne Raven for Due?
Fornuften styrer Billien hos en Mand,
Den siger: Du est bedre Lielievand.
Alt har sin Tid, hvad voxer og hvad trives.
Nu først min Indsigt Modenheden gives.
Nu først udvikler sig min Manddomsaand,
Og Billien leder, ved Fornuftens Haand,
Mig for dit Råsyn. Nu jeg læser, klog,
Først Elskovs Virkninger i Elskovs Bog.

Helena.

Til Haan bestemte mig min Gudselsstund.

Fortiener jeg sliq Spot af Eders Mund?
Er det ei nok, ei nok, min unge Mand,
At aldrig jeg, af aldrig vinde kan
Et ventligt Blik af min Uvalgtes Die?
Skal Eders Drillerie mig meer nedboe?
Ha sandelig, det er ei smukt, at I
Paa sliq en haanlig Bits til mig vil frie.
Far vel! Keent ud: Jeg havde aldrig troet,
I Eder sliq en Lavhed havde boet;
Og at en Mo, forladt af hendes Kiære,
Strax derfor skulde Spot for Andre være.
(gaaer.)

Lysander.

Hun saae ei Hermia. — Hermia sov du der!
O gid du aldrig kom Lysander nær.
Som Graadigheden efter sove Sager
Just endes med, at man det Velle drager;
Som Kiættarie mest hades, velfortient,
Af Daaren, som er fromt tilbagevendt; —
Saaledes du, mit Kiættarie! min Pest!
Sid hver dig hade; jeg dig hader mest.
Nu jeg i Verden intet bedre veed,
End vinde, Helena, din Kiærlighed.
(gaaer.)

Hermia (vaagner).

O Hielp, Lysander! hielp mig, hor min Kost!
 Kom, riv den saele Slange fra mit Bryst!
 O vee mig Arme! hvor jeg dromte flygt.
 Lysander see! End skælver jeg af Frygt.
 Mig tykkes at en Slange staf mit Hierte;
 Og at du smilte grusomt ved min Smerte.
 Lysander borte? Gud, Lysander! Hvor?
 Han har forladt mig! Ei en Lyd — Et Ord.
 O Himmel! Elste Ven! Hvor er du! Hor!
 Lael — ved vor Kiærlighed! — Af Skræk jeg doer.
 End ei? Velan! affted jeg skynder mig,
 Og finder enten Doden, eller dig.

Tredie Akt.

Første Scene.

Skoven.

Quince, Snug, Bottom, Flute, Snout
og Starveling komme

Teernes Dronning ligger og sover.

Bottom.

Er vi alle med?

Quince.

Hver Siæl. Og her er et overordentlig beqvemt
Sted til vores Probe. Denne Grønning skal
være vor Skueplads, denne Hvidtornshække vort
Pyntekammer; og vi vil agere ligesaa accurat,
som om det stædte for Hertugen selv.

Bottom.

Peter Quince!

Quince.

Hvad vil du, min søde Broer?

B o t t o m .

Her er Ting i denne Comodie om Pyramus og Thisbe, som aldrig kan behage. For det første drager Pyramus et Sværd, for at stikke sig selv ihjel. Det kan Damerne ikke taale. Hvad svare I dertil?

S n o v t .

Dod og Kritte, det var en forbandet Streg!

S t a r v e l i n g

Jeg tænker det er betiff, vi udelader Ihjel-slagningen, til alting er forbi.

B o t t o m .

Ikke en Tordel! Jeg faaer et Indfald, hvorved alt kan blive godt endnu. Der maa skrives en Prolog, og i Prologen maa der siges paa en forblummet Maade: at vi ingen Fortræd gjøre med vore Sværd; og at Pyramus er ikke taget virkelig af. Og til end ydermere Bekræftigelse, kan I jo lade dem under Haanden vide: at jeg Pyramus, ikke er Pyramus; men Bot-tom Weaver. Det vil betage dem al Skræk.

Q u i n c e .

Bet! Vi vil skrive saadan en Prolog, og den skal have Næb og Kløer.

B o t t o m.

Nei lad den ikke faa Næb og Kloer, saa
blive de jo bange for den med.

S n o v t.

Mon ikke Damerne ogsaa blive altererede
over Loven?

S t a r v e l i n g.

Det frygter jeg for, det staaer jeg Eder
inde for!

B o t t o m.

Mestere! J skulle dog tage det i Betænkning!
En Love! — Gud bevares — at bringe den i Da-
mieselskab! Det er en gyselig Histaarie! Der gives
ingen grusommere Rovfugl, end saadan en levent-
de Love. Tag Jer vare, hvad J gjøre.

S n o v t.

Saa maa en anden Prolog berette, at det
er ingen Love.

B o t t o m.

Nei, J maae nævne hans Navn; og der maa
stikke lidt ud af hans Ansigt bag ved Lovens Hals;
og han maa snakke noget ud igiennem Nabningen,
hvad det nu kan være: "Naadige Fruer," —
eller: "Skionne naadige Fruer! Jg vilde ønske,
eller, jeg vilde bede, eller, jeg vilde anraabe Eder

om: Frygter ikke, Kiælver lige saa lidet! Jeg
vover mit Liv for Jer. Dersom I troer jeg kom-
mer her, som en Løve, saa gaaer jeg af mit gode
Skind. Nei jeg er ikke saadan en Karl. Jeg er
et Menneske af det sædvanlige Slags. Og lad
ham saa kun sige sit Navn, og fortælle dem reent
ud af Posen, at han er Snug Kiædelstikker!

Quince.

Rigtig! Saa skal det være. Men der er
endnu et Par haarde Nodder at knække. Hvordan
saae vi Maanstinnet ind i Bærelset? For I veed,
Phramus og Thisbe modes i Maanstin.

Snug.

Skinner Maanen, den Nat vi spille?

Bottom.

En Kalender! En Kalender! See i Alma-
nacken efter Maanstin! See efter Maanstin!

Quince.

Jo! hun skinner den Nat.

Bottom.

Saa behøver I jo bare at lade et Skod
staae aabent paa det store Kammervindue, hvor
vi spille. Saa kan jo Maanen skinne giennem
Skoddet.

Quince.

Na ja! Eller ogsaa der kunde komme Een ind, med en Tornebuss og en Hornlygte, og sige, han var tilstæde for at disfigurere eller presentere Maanskinnets Verson. Men der er endnu Set: Vi maa have en Væg ind i det store Varelse; for Pyramus og Thisbe, siger Historien, talde med hinanden, giennem en Sprække paa Væggen.

Sung.

J saaer aldrig nogen Væg derind. Hvad mener J Botton?

Botton

Saa maa Een af os representere Væg. Og J behøve jo bare, at stryge ham over med lidt Kalk, eller lidt Limfarve eller Fridt. Saa er han Væg. Og lad ham saa holde sine Fingre saaledes; saa kan jo Pyramus og Thisbe hviske til hinanden giennem Sprækken.

Quince.

Ja, naar det gaaer an, saa er alting i Orden. Kom! sætter Jer nu ned, hver Moders Siæl, og prøver Eders Roller. Pyramus! J begynder. Naar J har endt Eders Tale, saa gaae bag Hækken! Og saaledes Enhver efter sit Stikord.

P u k (kommer frem i Baggrunden).
Hvad for Epidøborgere gjør her sig tykke,
Eaener ved vores elskte Dronnings Bugge?
Et Skuespil? O nei det maa jeg see!
Og spille med, ifald det gøres nødigt.

Q u i n c e

Zael Pyramus! Thisbe kom frem!

P y r a m u s.

Thisbe, som Blomst af Belling duster fød

Q u i n c e.

Af Bellugt, Bellugt.

P y r a m u s.

Af Bellugt dufter fød,
Saa gjør din Nande, Thisbe, du min Ven! —
Jeg hør'en Røst. Tys, tys, en Stemme lod.
Na vent mig lidt, jeg kommer strax igien.

(Pyramus gaaer.)

P u k.

En egen Pyramus, som spiller her.

(gaaer.)

Thisbe.

Skal jeg nu til det?

Q u i n c e.

Th ja gu skal I saa! I maae vide, han gaaer

bare bort, for at see efter en Larm, han har hørt.
Han kommer strax igien.

Thi sbe.

Straalfulde Pyramus, saa hvid som Liliens Sne,
Dg hvid, som Rosen selv i deiligste Poket;
Du rastellungsblod! blandt Mænd den hypperstel
Tro, som en trofast Hest, der aldrig bliver træt;
Jeg moder, Pyramus, dig ved Kontussens Grav.

Quince.

Minussens Grav, Karl! Men det skal I
ikke sige strax. Det svarer I Pyramus. I
siger Jeres Rolle op paa eengang. Pyramus
kommer. Jeres Stikord er faldet; det er "al-
drig bliver træt."

Botkom kommer tilbage med et Welschhoved.

Thi sbe.

Haha! — "Tro, som en trofast Hest, der aldrig
bliver træt —"

Pyramus.

Hvis, Thi sbe, jeg var skion, saa var jeg ene
din.

Quince.

O uhyre! O forfærdeligt! Vi ere for-
hexede. Jeg beder Eder, Mestere, flyer! Me-
stere, Hielp. (Komlerne løbe derfra.)

D

Puf.

Jeg fører Jer omkring i grønne Lund;
Igiennem Busk og Torn og Moser wild.
Snart see I mig som Hest, og snart som Hund,
Som Svin, som hovdløs Biorn, og snart som Ild.
Vil vrinske, give, vil grynte, brøle, lue;
Som Hest, som Hund, Svin, Biorn og Ild at flue!
(gaaer)

Bottom.

Hvorfor løbe de dog bort? Det er et Skælm-
stykke af dem, for at giøre mig bange.

Snort kommer tilbage.

Ikke Bottom du est forvandlet! Hvad seer
jeg! Hvad maa jeg opleve om dig? (gaaer)

Bottom.

Hvad seer du andet, end dit eget Veselshoved.
Ikke sandt?

Quince kommer.

Gud hielp dig Bottom, Gud hielp dig!
du est transfigureert! (gaaer)

Bottom.

Jeg mærker nok deres Narrestreger. De vil
giøre en Vesel af mig. De vilde giøre mig bange,
hvis de kunde. — Men jeg gaaer ikke af Stedet!
Lad dem saa giøre hvad de vilde. Jeg vil gaae

frem og tilbage, og stunge, for at de skal see,
jeg ingen Frygt bær.

(Singer)

Den Tiure med sin sorte Strut,
Og Ræb som Appelsin;
Den uselige Stærdesmut,
Samt liden Drossel sin;

Dronningen (vaagner).

Hvad Engel vækker mig paa Blomstersengen?

Bottom.

Græshoppe, Spurv og bitte Lærke,
Dertil den Grog saa graa,
Der stunge hvad mangan Mand bør mærke,
Men ikke svare paa.

Chi, min Tro, hvem vilde vel spille sin Vid paa
saa naragtig en Fugl? Hvem vilde kalde Fug-
len en Logner, naar den giækker ham?

Dronningen.

O ædle Dødelige, syng igien!
Mit Ore sig forelsker i din Sang.
Mit Dje du fortryller med din Skabning.
Og dine Dyders Kraft med Magt mig byder,
Bed første Syn, at tolke dig min Dmhed.

Bottom.

Mig tykkes Madam! der er kun liden For-

stand derudi. Skiondt rigtignok, naar vi skal tale reent ud: Forstand og Kiærlighed have kun lidet at giøre med hinanden nu til Dags. Det er haade Synd og Skam, at ingen ærlige Naboer vil forlige dem med hinanden. Naa? Jeg kan ogsaa slaae en Spas af, naar det kniber.

Dronningen.

Du est saa viis som du est skionhedsfuld.

Bottom.

Nei, ikke slet. Men hvis jeg bare havde Visdom nok, til at finde ud af Skoven, saa havde jeg saameget, jeg behøver.

Dronningen.

Forlang ei ud af denne Skov at gaae.
 Du, villig eller tvungen, dvæle maa.
 Jeg er en Mand af ikke ringe Stand,
 En evig Sommer hersker i mit Land
 Jeg elsker dig, og derfor gaa med mig!
 Jeg giver Alfer til Opvartning dig.
 De hente Perler under Havets Bover,
 Og synge, miedens du paa Blomster sover.
 Dit dødelige Stov jeg rendser nu,
 At let, som Mand, i Luften svæver du.
 Hei! Spindvæv, Erreblomst, Moll, Sennopskorn!

Fire Alfes komme.
Første Alf.

Her!

Anden Alf.

Og jeg!

Tredie Alf.

Og jeg!

Fierde Alf.

Og jeg. Hvor skal vi hen?

Dronningen.

Kom! Viser denne Herre høflig Tøer!
Svæv for hans Dine, hopper hvor han er,
Hent Apprikoser ham og Stikkelsbær.
Ham Moorbær, Purpurdruer, Figen, gi'er!
Stjal Honningsækken bort fra nogle Bier;
Et Bøxbeen af dem, som en Kiærte, brænd,
Og ved Johannisormens Lys det tænd!
Tilfængs I lyse da min Ven saa suuk.
Alf brogede Sommerfugle Vingen pluk,
Og vifter fra hans Dine Maanens Skin!
Nu hilser ham med et tiensfærdigt Sind.

Første Alf.

Hil dig, Dødelige, Hil!

Anden Alf.

Hil!

Tredie Alf.

Hil!

Bottom.

Jeg er Eders Hoivelbaarnheder uendelig for-
bunden. Maa jeg udbede mig Eders Hoivel-
baarnheds Navn?

Spindevæv.

Spindevæv!

Bottom.

Det skal fornøie mig at giøre Eders nær-
mere Bekjendtskab, gode Mester Spindevæv!
Naar jeg skærer mig i Fingeren, skal jeg tage
mig den Frihed at bruge Jer. Eders Navn, min
værdige Herre?

Erteblomst.

Erteblomst!

Bottom.

Jeg beder Eder! Recommandeer mig til Ma-
dam Ertehinde, Eders Fru Moder, og til Eders
Fader, Herr Ertebalsg. Gode Mester Erte-
blomst, det skal fornøie mig, at komme i Kæst
med Jer. Maa jeg udbede mig Eders Navn,
min Herre?

Sennopskorn.

Sennopskorn!

Bottom.

Gode Mester Sennopskorn! Jeg har havt

Prøver paa Eders Taalmodighed. Den ufors-
skammede Tolper, Dresteg, har alt slugt man-
gen brav Mand af Eders Familie. Jeg forsikkrer,
Eders venlige Dmngang har tit bragt mig Taa-
rerne i Dinene. Jeg onster at giøre Eders nær-
mere Bekjentskab, kiære Mester Genroopskorn.

Dronningen.

Ru iler! Folger ham hen til mit Buur.
See Maanen stirrer jo med Graad i Diet.
Naar Maanen sørger, hvort et lille Blomster
Begræder en afrevet Jomfrukrands.
Ru lad min Elste tie! Gaaer med Taushed!
(De gaar)

Anden Scene.

Et andet Sted i Skoven.

Oberon kommer.

Mon vel Titania er vaagen alt?
Jeg gad dog vide, hvilken Gienstand' først
Hun saae, som har til Elskov hende henrykt.
(Puf kommer.)

Der er mit Bud! Nu overgivne Alf,
Hvad fik i Skoven du for Eeventyr?

Puf.

Min Dronning elster et affhyligt Dyr.
Nær hendes lufte hellige Sovebuur,

Hvor Sovnen væged slumrende Natur,
 En grov Flok Haandværksfolk, som kun til Rod
 I deres Værksted tiene dagligt Brød,
 Tilsammenkom, at prøve der et Spil,
 Som man ved Theseus Fest opføre vil.
 Den værste Lommel i den hele Flok,
 Som, troer jeg, Pyramus skal spille nok,
 Gik bort fra Scenen, smutted i en Dust.
 Mit Snit jeg passed, tog ham i sin Dust,
 Og satte ham et Velselhoved paa.
 Nu atter han sin Thisbe svare maae.
 Anap træder frem min Døsmer af sit Græs,
 Saa flygte de med Skrig, som vilde Gias
 For Krybskrytten; som en Kragehær,
 Med Snadren, Larm, ved Skud af et Gevær.
 De skilles ad i Skyen, som et Lyn,
 For brat at komme Sigteren af Syn.
 I deres Flugt Een raaber hist, her Een.
 Hin skriger: Mord! og denne: Hielp Athen!
 De sandsejlslose tumle vildt omkring;
 See Ziender selv i reent livløse Ting.
 Han staaer i Törn, og han i Brombærkrat;
 Hist mister den sit Verme, den sin Hat!
 I saadan Frygt jeg dem af Skoven drev.
 Ikkua skion Pyramus tilbagelev.

Titania vaagnet — det var bedst af Spadsen —
Thi nu er hun forelsket i et Asen!

Oberon.

Det bedre gaacr, end selv jeg havde tænkt.
Men har du paa Athenereus Dje tænkt
Den Elskovssaft, som vel han har behov?

Puck.

Ja vist, jeg sneg mig til ham, da han sov.
Og den athenste Mo ham slumrer nær.
Saa snart han vaagner, seer han hende der.
(Demetrius og Hermia komme.)

Oberon.

Der kommer jo Athenereen paa vor Vej.

Puck.

Det Pigen er, men Manden er det ei.

Demetrius.

O sky ei den, som onsker dig at vinde;
Og giem dit bittere Had til bittere Fiende!

Hermia.

Jeg skænder blot; men frygter at du mig
Har givet Ret til at forbande dig.
Har du Lysander dræbt, imens han sov?
Vel! pladse og trød i Blod! Tag end et Klov,
Medstik mig med!
Vist ikke Solen Dagen er saa tro,

Som han var mig. Troer du, han sveeg min Ro,
 Og sneg sig fra den Slumrende? For huul
 Kan Jorden bores; stinner Maanen guul
 Igiennem Centret af den hele Klode,
 Til Trods for Solen paa vor Antipode.
 Ja det er saa, ja du har myrdet ham!
 Saa seer en Morder ud: saa bleg, saa gram.

Demetrius.

Saa seer en Myrder ud, som her jeg staer.
 Din Grusomhed mig gav mit Banesaar.
 Men du, stonde Mordersten, du stinner huld,
 Som Venus paa sin Himmel straalesuld.

Hermia.

Hvor er da min Lysander? Kiære Ven,
 Demetrius! at kienk mig ham igjen!

Demetrius.

For kasted hen jeg for min Hund hans Liig.

Hermia.

Bort Affkum! Blodhund! Udtonit har din Svig
 Min Qvindetaalmod. Har du dræbt ham? Ha!
 Du aldrig meer for Mand skal gielde da.
 O sig mig ærligt — hvis du det formaaer:
 Siig, har du paa hans Hoved frumt et Haar?
 Tael! har du dræbt ham sovende? — Hvor stort!
 Det kunde selv en Orm, en Ogle giort.

En Dgle, ja, fuldforte denne Daad.
Du, værste Slange, staf med dobbelt Braad.

Demetrius.

Hvi raser du? Hvi er i Hu du mod?
Jeg har ei udgydt din Lysanders Blod.
Saa vidt jeg veed, er han ei heller død.

Hermia.

O sig mig, truer ham da ingen Nød?

Demetrius.

Hvad er n i'n Lon, naar jeg har endt din Bee?

Hermia.

Den Forret: aldrig mere mig at see!
Saa styer jeg nu din Nærhed, som jeg hader:
Han leve, eller doe — jeg dig forlader.

(Gaar)

Demetrius.

Bildet foger hendes Blod. Lad hende gaae!
En liden Stund jeg vil tilbage staae.
Nu Sorgens Byrde trykker mere stort,
Da Skyldner Eovn har Sorg til Skyldner giort.
Maaskee betaler den sin Gield med Renter,
Naar her kun med Taalmodighed jeg venter.

(Han lægger sig ned.)

Oberon (til Put.)

Hvad gior du? Skælner du ei mere noie?
Gled Blomstens Dug paa trofast Beilers Dje?

Bed denne Feil har du, saavidt jeg veed,
Siort Heden kold, og ikke Kulden heed.

P u k.

Lad Skiæbuen raade! Holder Een sin Tro,
Saa bryde Missioner Eden jo.

O b e r o n.

Far giennem Skoven hurtig som en Vind!
Søg Helena, i Hast mig hende find!
Hun er saa elskovshyg, saa bleg, saa mod,
Af Længsel tares hen det unge Blod.
Lok hende hid med Siogleri. Ham der
Jeg tryller Synet, til hun kommer her.

P u k.

Jeg gaaer, jeg gaaer. See kun min Jil!
Saa suelt fra Streng flyer ingen Taterpil.
(gaaer)

O b e r o n.

Hulde Blomst med Purpurkind,
Som Cupido gav sit Skin,
Giv ham Synet, som var blind!
At den Skionne, rank og trind,
Smelte maa det haarde Sind,
Venus liig paa Skyens Lind.
Træd i Skoven for ham ind,
Dg din Elstes Hierte vind!

P u k (kommer.)

Hovding for vor Alfemar,
Helena nu kommer der.
Svenden, som jeg dryppet har,
Følger Pigen, dyrebær.
Skal vi see dem bag vor Hække?
O de dødelige Gække!

O b e r o n.

Gak tilside lille Pus,
Væk mig ei Demetrius!

P u k.

En skal elstes nu af To?
Hei, et lystigt Spil min Tro!
Puk sin største Glæde faaer,
Naar ravrussende det gaaer.

Lysander og Helena komme.

L y s a n d e r.

Hvor kan du troe jeg hylser Kiærlighed?
Mon Haan og Spot med Taarer blandes kan?
Jeg sværger og jeg græder. Elig en Sed
Beviser i sin Fødsel, den er sand.
Hvor kan af dig til Spot kun vorde regnet,
Hvad i sit Afsyn bærer Sandhedstegnet?

H e l e n a.

Jeg meer og meer din Ryggesløshed troer.

Eed dræber Eed? Den Dyd har Diæblen eiet!
Det sværger Hermia, her hendes Ord:
Bei Eed mod Eed! og du har intet veiet.
Du til os Begge dine Løfter sette
Paa Vægten — og de stige, lige lette.

Lysander.

Forrykt og vild jeg hende Troskab soer.

Helena.

Det er du nu, fordi du brød dit Ord.

Lysander.

Demetrius elsker hende, ikke dig.

Demetrius (vaagner.)

O Helena! min Nymfhe! min Gudinde!
Hvor skal jeg Lige til dit Vie finde?
Kryстал er mørkt! Men dine Læber er
So modne kysfende smaae Kirsebær!
Den frosne Sne, som hoit paa Taurus rager,
Som Ostenvinden feier, ligner Krager,
Naar du din Haand opløfter. Lad mig trykke
Et Kys paa englehvide Mesterstykke!

Helena.

O Spot! O Helved! Jeg seer tydelig
Hvor det fornøier Jer at drille mig.
Ifald I kiendte Sædeligheds Værd,
I vilste mig ei denne Uretsfærd.

J kan jo gierne hade mig! Forfkaan
Mig kun for denne fæle, frække Haan.
O, var J Mænd som sande Mænd bør være,
Da agted J en ædel Qvindes Ære;
Drev ei med Eed og Lovter Spot, og bad
Om Elskov ei, med Hjertet fuldt af Had.
J beile begge jo til Hermia?
Nu kappes J, at haane Helena!
En mandig Daad, som Helte kan fornøie,
At præsse Taarer af en Piges Æie,
Med nedrig Haan. Nei, aldrig i sit Liv
En ærlig Helt har yppet nedrig Riv,
Og spottet Piger for sin Tidsfordriv.

Lysander.

Demetrius! det er ei Ærlighed.
Du elsker Hermia. Vild jeg det veed!
Og her jeg villig gjør dig Seiren let,
Til Hermias Haand afstaaer jeg dig min Æt.
Skjænk mig nu Helena, min elskte Mo.
Ehi før jeg glemmer hende, skal jeg døe.

Helena.

Hør hvilke Ord de hen i Binden strøe!

Demetrius.

Behold du Hermia Lysander. Jeg
Har elsket hende, elsker hende ei.

Mit Hierte var som paa en fremmed Strand,
I Helena det fandt sit Fædresland,
Sit Hiem.

Lysander.

Ei Helena for dig han brænder.

Demetrius.

Kald den en Løgner ei, som du ei kiender!
Du kunde worde strængt irettesat.
Der er din Halvesial! der er din Skat!

Hermia (kommer.)

Mørk Nat, som røver Diet Lysets Glæds,
Forstærker og forfiner Drets Sands.

Hvad Synet i sin Magt og Styrke taber,
Deriger Horelsen med Egenstaber.

Ei Diet seer Lysander dig, min Fryd!

Men Dret loffes af din Stemmes Lyd.

Hvor kunde du mig haant forlade saa?

Lysander.

Den Elskov kalder bort, maae han ei gaae?

Hermia.

Dg hvilken Elskov drog dig fra min Side?

Lysander.

Min Dvæsen der ei Elskov kunde lide;

Det var skion Helena! Hvis Dine to

Fordunkle Nattens Lys, hvert Stjerne-D.

Hvi søger du mig? Veed du ei, mit Had
Var Marsag i, at brat vi skiltes ad?

Hermia.

Du spoger kun! Du taler ikke sandt.

Helena.

Hun med Forræderne sig frak forbandt.
Ha nu forstaaer jeg: Alle tre de sig
Har sammensvoret, for at ærgre mig. —
Hædle Hermia! Trolose Pige
Har du dig sammenrottet og forbundet
Med Disse nu, for at forhaane mig?
Er hver en Hemmelighed, vi har deelt,
Al Søstertroskab, hver en Times Glæde,
Naar paa den hurtigfødede Tid vi skændte,
Som skilte os; — ak, er det reent forglemt?
Bort Skolevenskab, vor uskyldige Barndom?
Vi skabte, som to kunstige Gudinder,
Med vore Naale begge, samme Blomst,
Paa samme Bænk og efter samme Mønster.
Vi quod den samme Sang, med samme Kost;
Som vare Hænder, Siæle, Stemmer, Hjerter,
Reent uadskillelige, sammengroete.
Aldeles ligt et dobbelt Kirsebær,
Der synes deelt, men Eet dog i sin Delning.
To kælne Bær paa een og samme Stilk,

To Leaemer med eet og samme Hierte;
 To Skiolde signed vi, paa samme Vaaben,
 Forbundne begge ved en kiærlig Krone.
 Nu senderriser du vort gamle Forbund,
 Og spotter grunt, med Mund, din skakkels Søster?
 Det er ei kiærligt, og ei pigeligt.
 Vort Hiort, saavel som jeg, har Ret at klage,
 Endskiondt Hornærmelsen kun træffer mig.

H e r m i a.

Din Bredekyttring høist forbanfer mig.
 Jeg spotter ei. Du spotter, som det lader.

H e l e n a.

Har du ei sendt Lysander hid, at haane
 Mit Ansigt, mine Dine, med sin Roes?
 Og her Demetrius, din anden Veiler,
 (Som nys forrykt mig har med Fodder traadt,
 At falde mig Gudinde, Nymphe, Gudsdom,
 Og himmelsk stalden? Hvi har saa han talt
 Til den han hader? Hvi affvoer Lysander
 Din Kiærlighed, som fylder heelt hans Bryst,
 For her at tolke mig Hengivenhed?
 Har du ei drevet, ægget ham dertil?
 Ifald jeg har hans Godhed ei som du,
 Udgiør hans Kiærlighed ei meer min Lykke,

Men elsker jeg ulykkelig forsmaaet;
Da viis din Medynk, ikke din Foragt!

H e r m i a.

Jeg ei forstaaer, hvad dette skal betyde.

H e l e n a.

Alle bedre! Hav kun et alvorligt Ansigt,
Og gier saa Miner, naar jeg vender Hoveden.
Blink til hinanden! Lader Spøgen vare!
Vel udført, bør den staae paa Pergament.
Hvis Medynk I besad og gode Eder,
Behandlede I mig ei paa saadan Viis.
Men nu farvel! Det var min egen Skyld.
Død eller Afstand skal helbrede mig.

L y s a n d e r.

Bliv, ædle Helena, og hør mit Forsvar.
Min elskte Siæl! Mit Liv! Skion Helena!

H e l e n a.

O herligt.

H e r m i a.

Kiære! haan ei hende saa.

D e m e t r i u s.

Hvis denne Bon er spilt, saa kan jeg tvinge.

L y s a n d e r.

I bede mig og tvinge lige kraftigt;
Din Erudsel er saa svag som hendes Bon.

O Helena! ved mit Liv, jeg elsker dig!
Jeg sværger det! og vover gierne Livet
Mod den Korbvorne, som vil nægte det.

Demetrius.

Jeg trøer, jeg elsker hende meer end du!

Lysander.

Hvis du det troer — vel — lad os undetsøge.

Demetrius.

Godt! kom!

Hermia.

Lysander hvad vil dette sige?

Lysander.

Bort, Regerinde!

Demetrius.

Nei! holdt! holdt! Det lader
Som han vil bryde løs, som han vil følge;
Men han betænker sig. Nu er han tam!

Lysander.

Sliv Kat! Du Furre! Monstrum lad mig være!
Hvis ei, jeg vrister bort dig, som en Slange.

Hermia.

Hvor blev du dog saa haard? Hvad har forvandlet
Dig elskte Ven?

Lysander.

Din Ven? bort Læterqvinde!

Bort alle Medicin! forhadte Gift!

Her mia.

J skærtfer, ikke sandt?

Helena.

Jø vist, som J!

Lysander.

Demetrius, jeg holder dig mit Ord.

Demetrius.

Jeg snuste til Bevis din Haand derfor.

En svag Haand holder dig; jeg troer dig ei!

Lysander.

Hvad? skal jeg saare, slaae og dræbe hende?

Jeg hader, men tilføier intet Ondt!

Her mia.

Mit allerførste Ondt var dit Had.

Du hader mig? Hvorfor? Siig mig, min Elskte,

Er jeg ei Her mia? Ei du Lysander?

Jeg er saa smuk endnu, som før jeg var.

Du har inat mig elsket, og mig skyet.

Og skyer du da, (det Guderne forbyde)

J Sandhed mig?

Lysander.

Det gjør jeg, ved mit Liv;

Og onsker at jeg saae dig aldrig meer.

Derfor opgib dit Haab, din Tvivl, din Frygt;

Thi intet er saa vist. Det er ei Spog,
Jeg afflyer dig og elsker Helena.

H e r m i a.

See mig! Du Sloglerste! Du Blomsterorm!
Du Pierceranerste! Kom du i Matten
Og stjal min Veilers Ælstav?

H e l e n a.

Æint, i Sandhed!

Har du ei Blufærd og ei Pigestam,
Ei Skyggen af Undseelighed? og tvinger
Du hidsig saa til Svar min blide Tunge?
Hy du Bedragerste! Du Dulle du!

H e r m i a.

Hvad Dulle! Ha saaledes var den Leeg!
Nu jeg forstaaer! Hun lod ham sammenstane
Vor Skabning begge; kroer sig af sin Væxt
Og med sin Reising, med sin lange Reising,
Sin Holde, har min Tro hun fanget ham.
Du altsaa nu har vundet hans Beundring,
Fordi jeg er saa lille som en Dverg?
Hvor lille er jeg da, du malte Maitræ?
Hvor lille er jeg? Jeg er ei saa lille,
At mine Regler naaer ei dine Dine.

H e l e n a.

Jeg beder Jer, bestærmer mig, I Herrer,

For hendes Angreb. Aldrig var jeg oi
Forstaaer mig ikkun slet paa Klammeri,
Og er saa feig, som nogen Ms kan være.
Bestytter mig! I kunde troe maaskee,
Fordi hun er lidt mere lav end jeg,
At jeg tør møde hende.

H e r m i a.

Atter lav?

H e l e n a.

Var et saa vred paa mig, min bedste Hermia.
Du var mig aldrig mere kiar end nu.
Jeg var dig stedse troe, har aldrig sveget.
Af Kierlighed kun til Demetrius,
Jeg har betroet din Klist til Skoven ham.
Han fulgte dig; og tro jeg fulgte ham.
Men han har udskieldt mig, og truet med
At slaae, at stode, selv at dræbe mig.
Og nu, hvis du mig lader gaae med Fred,
Saa bringer jeg min Daarskab til Athen
Og følger ikke længer. Lad mig gaae!
Du seer hvor ligefrem og svag jeg er.

H e r m i a.

Du kan jo gaae! der holder ingen paa dig.

H e l e n a.

Mit svage Hierte, som tilbage bliver.

Hermia.

Hvad? Hos Lysander?

Helena.

Hos Demetrius.

Lysander.

Bliv ikke rødt; hun gjør dig intet, Helena!

Demetrius.

Hun skal det ei, skiondt du bevogter hende.

Helena.

O hun er slem og trættefiar i Brede.

Hun var en Hex dengang hun gik i Skole,

Og skiondt hun kun er siden, er hun vild.

Hermia.

Må sikk' igjen? bestandig lav og lille?

I taaler at hun saa fornærmer mig?

Jeg vil mod hende!

Lysander.

Gaa din Vej, du Dværg!

Du Olden! Paternosterfugle.

Demetrius.

Du

Vil hjælpe den, som spodst din Hielp forsmaaer.

Slip hende løs! Tael ei om Helena,

Gorsvaer ei hende. Hvis du ytrer kan

Det mindste Glimt af Kiærlighed til hende —
Det skal fortryde dig.

Lysander.

Jeg holdes ei nu!

Vel, følg mig, om du tor; og lad os see
Hvis Ret er størst, din eller min, til hende.

Demetrius.

Følg? Nei jeg vil gaae med dig! Skridt for
Skridt.

(Lysander og Demetrius gaae.)

Hermia.

Nu Kroken! al den Stoi er Eders Skyld.
Ei staae dog stille nu.

Helena.

Jeg dig forlader,

Jeg troer dig ei og jeg dit Selskab hader.
Hvis dine Hænders Styrke jeg maae sje,
Saa har jeg længre Been, og jeg kan sje.

Helena.

Hoo løser mig den Gaade? den er ny.

(De gaae, Hermia forfølger Helena.)

Oberon (til Put).

Kun din er Skylden. Altid ra'er du feil,
Maar ei det er udlærte Gæsthyostreger.

Puf.

Tilgib mig, Skyggers Konge! jeg forgreb mig.
 Du sagde mig, jeg skulde fiende Manden
 Af den Athenerdragt han havde paa.
 Saavidt var da min Gierning uden Brode;
 Thi jeg har fugtet en Atheners Dine.
 Og jeg maa tilstaa dig, at denne Riv
 Har været mig til største Tidsfordriv.

Oberon.

En Plads sig søge Kæmperne bag Krat.
 Nu skynd dig Puf, bestor den mørke Nat;
 Af Taage bred et fugtigt Klædebon
 Paa Stjernehimlen, sort som Acheron.
 Leed saa Medbeilerne paa vildsom Wei,
 Saa at den ene seer den anden ei.
 Tael undertiden med Lysanders Rast,
 Spirr Demetrius det vrede Bryst;
 Vær saa Demetrius, stæld bag dit Blad,
 Men stil dem altid længer, længer ad,
 Til dødlig Slummer Dielaaget tvinger,
 Med Been af Bly og med nedfaldne Vinger.
 Da Gæsten i Lysanders Dine gyd
 Af Urten, der besidder faldne Dyd,
 At bort den fierne Banvid som et Lyn
 Og stænker Diets Kugle vante Syn.

Naar da han vaagner, er hint Trylleri
En Drom for ham, en frugtløs Phantastie.
Tilbage til Athen skal alle vende,
Og Døden kun skal Elskovsbladen ende.
Udret nu dette! Til min Dronnings Seng
Jeg gaaer, og kræver indianste Dreng.
Jeg fierner bort fra det fortrukne Die
Det fæle Syn, og Hver skal sig fornøie.

P u k.

Min Alfedrot, vel, lad det skee, men snart.
Nadraget stille Skyerne med Fare.
Muroas Dagherold med Straalestin
Alt kommer; jager Spøgelseserne ind
Paa Kirkegaarden. De som fandt en Grav,
Usalige, paa Korsvei, dybt i Hav —
I deres Ormeseng nedkrybe de
At ikke Dagen deres Qual skal see.
Farvel de taaligt sagde Lys og Syn,
Og sank til Ratten med de skumle Bryn.

O b e r o n.

Men vi er Mander af et andet Slags.
Tit leged jeg i Skyggen, høit til Dags,
I Skoven som en Forster tiæk jeg gaaer;
Til Ostens Purpurport i Flamme staaer,
Og blander for Neptun, med søde Straaler,

Det gule Guld i Saltvands grønne Skaaler.

Men skynd dig! hurtig nu, faer ei i Mag!

Alt maa fuldendes før det vorder Dag.

(Oberon gaar)

Puf.

Hist og her, hist og her,

Leder jeg dem færrn og nær.

Mark og By mig frygte lær!

Risse, bring dem hist og her!

Der kommer Een!

Lysander kommer.

Demetrius! hvor er du Stolte nu?

Puf.

Her Ridning! fix og færdig. Hvor er du?

Lysander.

Nu er jeg hos dig strax.

Puf.

Saa følg mig hen

I aaben Mark.

(Lysander gaar ud for at følge Demetrius.)

Demetrius.

Lysander tal igien!

Du Hare, du Kujon! sig, løb du ind

I Busten der? Hvor hytter du dit Skind?

Puf.

Kujon? Forkynder Stiernen du din Spot,
Og siger Busten at du søger godt?
Men kommer ei? Kom Slynge! Dreng! kom!
flaae!

Men faaer du Riis. Med Sværdet dig at flaaer
Det var en Skam for mig.

Demetrius.

Hvor er du?

Puf.

Her!

Følg mig! — Vi kan ei flaaes for disse Træer.
(de gaae.)

Lysander.

Han gaaer foran og trodser i hver Hæk;
Men naar jeg søger ham, vips er han væk.
Den Skurk forstaaer at bruge sine Been.
Hvergang jeg kom, han smuttede bag en Green.
Jeg faldt og stødte mig paa dunkle Sti.
Her venter jeg til Natten er forbi.

(lægger sig ned)

Kom hulde Dag! Saa snart som Sol opstaaer,
Jeg søger Hevn og mod min Fiende gaaer.
(sover)

Puk og Demetrius komme tilbage.

Puk.

Hei hei, du Ribing! Kommer du tilfids?

Demetrius.

Vent mig, ifald du tør. Jeg seer din List!

Du løber fra mig; tør ei holde Stand,

Og see mig i mit Nafn, som en Mand.

Hvor er du nu?

Puk.

Her, hvis du hid tør gaae.

Demetrius.

Spot kun. Men det dig kommer dyrt at staae,

Naar først jeg stuer dig ved Dagen ret.

Forklad mig nu! jeg modig er og træt.

Paa kolde Leie her jeg strækker mig.

Vær vis paa, jeg i Morgen finder dig!

(lægger sig ned)

Helena kommer.

O grumme Nat! O fiedsom lange Nat!

Forkort din Tid! I Osten, Sol, opstaa!

At til Athenen jeg kan ile brat,

Fra dem, som min Nærvarrelse forsmaae.

Du hulde Sovn, stænk mig din Sovedrik,

Og stil mig ved mig selv et Dieblif!

(hun sover)

P u k.

Tre? End Een maa Græffet gire!

To af begge Kion gior Fire.

See hun kommer bleg af Frygt!

Amor spøger ofte frygt,

Gior de skakkets Horn forrykt.

Hermia kommer.

Jeg aldrig var saa modig og saa mæt,

Jeg kan ei krybe, meget mindre gaae;

Pf Duggen vaad, og redet til af Krat,

Saa nodig som jeg vil, maa jeg dog staae.

Her vil jeg hvile nu til Dagens Tid.

O Himmel skjærm Lysander i sin Strid!

(hun lægger sig ned)

P u k.

Her er Grønt.

Soo skiont!

Lægedrif

I dit Blik

Gyder jeg, du Veiler her!

(han kryster Sæften paa Lysanders Bine)

Vaagner du,

Du Du

Vil da mod

Nigen god,
Som du havde før saa kjær!
Gammel Bise lyder sin:
Hver taer sin, saa faaer jeg min.
Vaagen her hver tage sin.
Ole faaer Rille,
Intet gaaer ilde,
Hver Rytter faaer sin Hest, og rider glad
fra Gilde!

F i e r d e A k t.

Første Scene.

(Skoven.)

Alfernes Dronning kommer med Botton,
Alfer følger dem. Ellekongen i Baggrunden.

Dronningen.

Kom, sæt dig her, paa denne Blomsterseng,
At jeg kan klappe dine søde Kinder,
Dg støtte Roser om dit glatte Hoved,
Dg kysse dine lange, skionne Ører,
Min elskte Skat.

Botton.

Hvor er nu Urteblomst?
Urteblomst.

Her!

Botton.

Kløg mig i Hovedet, Urteblomst! Hvor
er Mosses Spindevæv?

Spindevæv.

Her!

Bottom.

Mosso Spindevæv, kiære Mossø! Tag
Vaaben i Haand, og slaa mig en rødbenet Vie
ihjel, paa en Tidsektop! Og gode Mossø! bring
mig Honningbælgen. Men lad ikke denne Be-
drift bringe Eder for meget i Harnisk. Og,
kiære Mossø, see vel til at Honningbælgen ikke
gaaer i Stykker. Det var ilde, hvis J over-
spilte mig med en heel Honningbælg, Signor!
Hvor er Mossø Sennopskorn?

Sennopskorn.

Her!

Bottom.

Giv Pote, Mossø Sennopskorn! Jeg
beder Eder, lad de Complimenter fare, kiære
Mossø!

Sennopskorn.

Hvad befaler du?

Bottom.

Intet andet, gode Mossø, end at J hiel-
per Cavalleren Spindevæv at fradse. Jeg maa
til Barberen, Mossø; thi det kommer mig for,
som om jeg var bleven saa forunderlig lodden i

Ansigtet; og jeg er et saa killemt Nsen, at aldrig
saasnuart frille Haarene mig lidet, strax maa
jeg krabse.

Dronningen.

Min Bedste! vil du hore paa Musik?

Bottom.

Jeg har et rasonligt godt Dre for Musik!
Na ja! blæs mig engang: Aften Gullerødder,
atten Gullerødder, atten!

Dronningen.

Hvad onster du at spise, elskte Ven?

Bottom.

Min Ero, en Krybbe Joer kunde ikke være
saa galt. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at
tygge nogen god tør Havre. Mig tykkes, jeg har
stor Forlængsel efter et Knippe Hs. Der gaaer
dog intet i Verden over godt, sodt Hs!

Dronningen.

Jeg har en dristig Alf, og han skal søge
Dig friske Rødder i et Egerus Siemme.

Bottom.

Jeg saae heller, jeg fik en Haandfuld tørre
Urter, eller to. Men jeg beder Eder: Lad
ingen af Eders Folk forstyrre mig. Der over-
falder mig en Exposition til at sove.

Dronningen.

Sob du! jeg savner dig i mine Arme.
 I Alfer, gaaer, forsvinder, fierner Eder!
 Saa sødt sig slynger Blomsterstængelen
 Om Bedbendranken, qvindlig Ephen huldt
 Om Almetræets sprukne Grenes Bark,
 Som her jeg elsker og forguder dig.
 (de sove.)

Oberon træder frem, Puk kommer.
 Velkommen Puk! Seer du det smukke Syn?
 Nu maa jeg dog fast ynke hendes Vanvid.
 Thi da jeg mødte hende før i Skoven,
 At søge Velsigtsurter til sit Drog,
 Da blev jeg gram i Hu, udskældte hende!
 Hun havde viklet om hans lodne Tinding
 De duftende, de friske Blomsterkrands;,
 Og samme Dug, som nylig stod paa Knuppen,
 Rundtsoulmende, som Orientens Perle,
 Nu dirred i det fagre Blomsters Die,
 Sig Taaren, der sin egen Skam begræd.
 Da nu jeg noksom havde skiændt paa hende,
 Og hun i milde Udtryk bad om Taalmød,
 Da æstede jeg af hende Vexelbalgen;
 Som strax hun gav, og sendte sine Alfer,
 At bringe ham til Feeland i mit Buur.

Da nu jeg Drengen har, saa vil jeg læge
For hæslige Forvirring hendes Dje.

Ehi, gode Puk, tag denne fæle Masse
Af Hovedet paa den athenske Svend;

At naar han vaagner, med de Andre han
Kan gaae tilbage til Athen igjen,

Og meer ei agte denne Rats Bedrifter,
End Lunet af en bratforsvunden Drom.

Men først jeg vil forløse Alfes Dronning.

See, som du at see er vant,

Skil nu atter Tant fra Sandt!

Amors Blomst, Dianas Blade

Dig med Kraft og Lindring bade.

Nu min Titania! vaagn, min søde Dronning.

Dronningen.

Min Oberon! hvad saae jeg for et Syn?

Mig tyktes at jeg elsked her — et Usen.

Oberon.

Der ligger Elskeren!

Dronningen (vaagner).

Hvor gif det til?

Nu maa jeg skiælve ved at see det Fiæs!

Oberon.

Eie stille lidt. — Puk, tag hans Hoved af!

Og skal os saa Musik, Titania,
Der binder alle Sander meer end Sovnen.
Dronningen.

Musik! Musik! Søuntryllende Musik!
(Eagte Musik.)

Puf (til Bottom).

See vaagen nu, med egne dumme Dine!

Oberon.

Spil fort! Min Dronning, Haand i Haand
vi staae

Og bugge Jorden, som han slumrer paa.

Nu du og jeg fornye den gamle Page!

Thi ville vi imorgen Nat med Pragt

I Theseus Huus til Festen dansse ret;

Og signe hver en Afkom af hans Væ.

Der disse Par, som har hinanden kjær,

Eroloves skal, til Held og Fryd for hver.

Puf.

Alfers Drot! Iyt! kan du mærke?

Jeg har hort en Morgentærke.

Oberon.

Vel, min Dronning, tyft og stille

Skyggerne vi følge ville.

Mere snart, end Maanen kan,

Ile vi om Jordens Rand.

Dronningen.

Vel min Drot! I Flugten brat
Siig mig hvordan denne Nat,
Jeg i Soone fandtes her,
Hos den Dødelige der!

(de gaae.)

(der blæses i Horn i Baggrunden.)

Theseus, Egeus, Hippolita og alt deres Følge
kommer.

Theseus.

Gaa Een af Eder! find mig Forsteren.
Thi Tilberedelsen er nu fuldbragt;
Dg siden Dagen gryer, saa skal min Elskte
Nu høre mine Hundes Jagtmusik.
Thi slipper løs dem i den vestre Dal!
Dg fynder Eder, finder Forsteren.
Folg mig, min elskte Brud, til Biergets Top,
At høre der en musikalsk Forvirring,
Af Hundeglam og Echo i Forening.

Hippolita.

Jeg engang var med Herkules og Cadmus
I Cretas Skove paa en Biornejagt,
Dg med spartanske Hunde. Aldrig horte
Jeg sliq en lystig Larm. Ei Skoven blot,
Men Skyer, Rildevæld, og hele Egnen

Lød af giensidigt Sny. Jeg glemmer aldrig
Slig uharmonisk Belklang, yndig Torden.

Theseus.

Af Spartas Kulde er ogsaa mine Hunde;
Saa mundslængt', spættet'; deres Hov' der hænge
Med Ører ned, som feie Morgenduggen.
Krumknæede, bugede, som thesalste Ører;
Til Jagten sene; eens i Slam, som Klokker,
Een efter anden. Mere lydsfuld Goen
Har aldrig fulgt Hallo og Horneklang,
I Creta, Sparta eller i Theffalien.
Hør nu og døm! — Men hvem er denne Nymfe?

Egeus.

Min Drot! det er min Datter her som sover.
Der er Demetrius, og der Lysander!
Her Helena, den gamle Nedars Helena.
Det undrer mig at finde saa dem sammen,

Theseus.

De uidentbiol har reist sig paa, for
At nyde Majens Morgen. De har hørt
Vort Forsæt, og vil tage Deel i Festen.
Men tal, Egeus! var det ei idag
At Hermia skulde vælge sig sin Stiæbne?

Egeus.

Jo vist, min Drot.

Theseus.

Lad Jægerne med deres Horn dem vække.

Horn og Gny høres. Demetrius, Lysander, Hermia og Helena vaagne og staae op.

Theseus.

God Morgen Vorn! Sanct Valentin er omme,
Skal disse Fuglepar nu først i Hække?

Lysander.

Ulgiv, min Drot.

(De knæle alle for Theseus.)

Theseus.

Jeg beder, reiser Eder!

Jeg veed I to er Fiender og Rivaler,
Hvor i al Verden kom den Gendragt fra,
At Raget, fiernet langt fra. Midkiærheden,
Sov Hadet nær, og frygted inter Ondt?

Lysander.

Min Fyrste, jeg maa svare dig forbausset,
Halv sovende, halv vaagen. Men jeg sværger:

Jeg veed ei rigtig hvordan jeg kom her.

Dog troer jeg (thi jeg taler rene Sandhed —

Nu jeg betænker mig, saa er det saa :)

Jeg kom herhid med Hermia. Vor Hensigt

Var den, at flye Athenen, for at undgaae

Athenens Lov, som trued os med Fare.

Egeus.

Nok, nok, min Hertug! Det er meerjend nok.
Jeg kræver Loven, Loven paa hans Jffe!
Demetrius! de vilde bort sig stiale;
De vilde rove fra os begge To:
Fra dig din Viv; min faderlige Villie
Fra mig; min Villie, som dig gav din Viv.

Demetrius.

Min Drot! skion Helena betroede mig
At de var flygtet bort til denne Skov.
Jeg fulgte dem i Elskovsraferie.
Skion Helena med Omhed fulgte mig.
Dog, gode Drot, jeg veed ei ved hvad Magt
Min Kiærlighed til Hermia (dog saae
Jeg Magtens Virkning) smeltede som Sne,
Og tyktes mig en flygtig Tants Erindring,
Der i min Barndom havde moret mig.
Nu er mit Hiertes hele Higen, Tragten,
Den hulde Gienstand, som mit Die fængsler —
Kun Helena. Med hende, ædle Hertug,
Var jeg trolovet, før jeg Hermia saae.
Nys, liis en Syg, jeg haded denne Røring.
Helbredet: fik jeg snart min Smag igien.
Nu onsker, elsker jeg, nu smægter jeg,
Og bliver hende evig huld og tro.

Theseus.

I kiære Beilere, vel at jeg traf Jer!
Vi snart skal tale meer om denne Sag. —
Egens, deri' maae I soie mig:
I Leuvellet maae disse Par med os
Forenes ved det evigfaste Baand.
Da Morgenstunden næsten er forbi,
Jeg tænker, ogsaa vi opsætte Jagten.
Nu følger til Athenen, Ere og Ere!
Slig Fæst ei Dagen atter længe see.
Kom, min Hippolita!

(Kyrsten, Hippolita og Følget gaar.)

Demetrius.

Forvirret og utydeligt er dette,
Lig fierne Bierg, som taber sig i Sky.

Hermia.

Mig tykkes, jeg seer alt med deelte Dine,
Alt seer jeg dobbelt.

Helena.

Jeg giør ligesaa.

Jeg fandt Demetrius som en Juvel,
Min, og dog ikke min.

Demetrius.

Er du da vis paa
Om' du er vaagen? Mig det forekommer

Som om vi sov og drømte. Tyktes dig
Ei, Hertugen var her, og bød os følge?

Hermia.

Jo; og min Fader.

Helena.

Og Hippolita.

Lysander.

Og med til Templet bød han os at ile.

Demetrius.

Vi vaage altsaa. Lad os følge da!

Paa Veien hver fortælle kan sin Drøm.

(de gaae.)

(Naar de ere gaaede, vaagner Bottom.)

Bottom.

Kald mig naar mit Stiford falder, saa
skal jeg svare. Mit næste er: Meest favre Py-
ramus. — Heida! — Peter Quince! Glute
Kiædelskikker! Snovt Farver! Starveling! De
ere den og Karle alle løbne deres Wei, og lade
mig sove. Jeg har havt et meget sælsomt Syn.
Jeg havde en Drøm! Det overgaaer al menne-
skelig Fornuft og Forstand, at sige, hvad det
var for en Drøm. Men det er et Usen, som
bilder sig ind at udlægge den Drøm. Mig tyk-
tes jeg var — hvad ingen Tunge kan udsige.

Mig tykkes jeg var — Mig tykkes jeg havde —
Men det er den usselste Daare, som bilder sig
ind at sige, hvad mig tykkes, jeg havde. Intet
Menneskes Bine har hørt, intet Menneskes Ører
har seet; intet Menneskes Haand er istand til
at udtrykke, eller hans Tunge til at begribe,
eller hans Hierte til at forkynde, hvad jeg havde
for en Drøm. Jeg vil faae Peter Quince til at
skrive en Ballade om den Drøm. Den skal
hedde Bottoms Drøm; skiondt der just ikke tales
godt om Bottom i den Drøm. Og jeg vil synge
den i Enden af Stykket for Hertugen. Og for
endydermere større Forlystelses Skyld, saa vil
jeg synge den, efter Døden.

(gaaer)

Anden Scene.

Athenen. Quinces Huus.

Quince, Flute, Snøvt og Starveling komme.

Quince.

Har I havt Bud hos Bottoms? Er han
kommen hjem?

Starveling.

Man hører intet videre til ham. Der er
ingen Tvivl om, han er transporteret.

Flute.

Hvis han ikke kommer, gaaer Stykket i Skuddermudder. Det kan ikke gaae for sig. Ikke sandt?

Quince.

Det er umuligt. Der er ikke en Mand i hele Athenen uden ham, der er capabel til at presentere Pyramus.

Flute.

Nei. Han er min Ero den vittigste af alle Haandværksfolkene i Athen.

Quince.

Det troer jeg! Og den smukkeste Skabelon. Og hvad hans Stemme angaaer, da er han en sand Dognix.

Flute.

Phonix vil I sige. Sy, Dognix, det er jo en hæslig Een.

Snug (kommer).

Mestere! Hertugen er kommen fra Templet, og der er endnu viet to, tre andre Herrer og Fruer. Hvis vores Stykke var bleven spilt, saa havde vi alle været holdne Folk.

Slute.

O den allerhelvedes Karl, den Botton!
Saa har han nu mistet tre Mark om Dagen,
for Livstid. Han var aldrig gaaet Glip af
tre Mark om Dagen. Dersom ikke Hertugen
havde givet ham tre Mark om Dagen, for at
spille Pyramus, saa laer jeg mig henge. Og
dem havde han fortient. Tre Mark om Dagen
for Pyramus, eller ikke en Halvskilling!

Botton (kommer).

Hvor ere mine Knægte? Hvor ere mine
Hiertetyve?

Quince.

Botton! O allerfortraffligste Dag! O aller-
lykkeligste Stund!

Botton.

Mestere! Jeg maa fortælle jer Undervær-
fer, men spørger mig ikke, hvad det er; thi
hvis jeg siger Jer det, saa er jeg ingen ærlig
Athenienser. Jeg skal sige Jer det altsammen,
hvordan det gik til!

Quince.

Lad os høre, min søde Broer!

Botton.

Nei, ikke et Ord af min Mund. Saa meget vil jeg kun sige Eder, at Hertugen har spist til Middag. Gaaer alle Eders Anstalter frem. Lad der være gode Kemmer i Eders Skæg! Nye Baand i Eders Pampusser. Moder strax henne i Palladset. Lad Enhver læse over paa sin Rolle. Thi Enden paa Legen er, at vort Stykke skal opføres. I hoor det gaaer, lad Thisbe tage reent Lintoi paa; og lad ikke ham, som spiller Lovens Rolle, klippe sine Regler, thi de maae hange ud, ligesom Loveskloer. Og, allerkiæreste Aktører, spiser mig ingen Svibler eller Hvideløg; thi vi maae have et vellugtende Mandedræt. Og jeg tvivler aldeles ikke om, at man vil sige: det var en rar Comedie! — Nu ikke et Ord meer. Afsted med Eder! Fort!

(alle gaae)

Femte Akt.

Forste Scene.

Theseus, Hippolita, Egeus,
og flere Herrer.

Hippolita.

Heel sær er disse Veileres Beretning,
Min Theseus!

Theseus.

Meer sær end sand. Jeg aldrig
Har troet de gamle Fabler, Eventyr.
Forelstedes og Foryktes Hiærner brände
Med slige Phantasiens Skabninger,
Der lære meer, end kold Fornuft begriber.
Banvittige, Forelste og Poeter
Er sammensat kun af Indbildninger.
Een flere Dæble seer, end Helved rummer;
Det er den Galne. Elfteren beundrer
Sin Helenas Skionhed i en Negerpande.
Poetens Dine, naar forrykt de rusle,

Tilfunktte Himmel, Jord, og Jord og Himmel.
Og, som den svangre Phantase frembringer
Ukiendte, søre Skikkelser; saa skænker
Poetens Pen dem Skabning; gier et Intet
Sin stedbestemte Bolig og sit Navn.
Elig Kløgt besidder hans Indbildningskraft,
At hvis han rives hen af fiælden Glæde,
Strax seer han ogsaa da sin Glædes Bringer.
Som naar, paa natlig Sti, du seer en Tiorn,
Og bleg af Frygt den holder for en Biorn!

Hippolita.

Dog alle denne Nats Lidragerer,
Og alle disse Sindelags Forvandling,
Beviser meer, end blot Indbildnings Tant,
Og blier en Handling af Betydenhed,
Skændt vistnok sølsom og forunderlig.

Lysander, Demetrius, Hermia og Helena komme.

Theseus.

Der komme de Forelskte, glædedrukne.
Held, Venner! Held og elstovsfriske Dage!
Sid alt gaa efter Dasse.

Lysander.

Storre Held
Vi ønske Eders Høiheds Vord og Seng.

Hvordan de sønder leed en thracisk
Sanger."

Det er et gammelt Stykke; det blev spilt,
Da jeg som Geiervinder kom fra Theben.

"De tregang trende Muser, sørgende
For Lærdom, død i Armod, som en
Betler."

Det er en skarp, en bidende Satire,
Den passer ikke for en Bryllupsfest.

"En kiedelig kort Akt om Pyramus
Og om hans Thisbe; sørgelig, dog
Iystig!"

Iystig og sørgelig? Kort kiedelig?

Det er jo som: heed Jis og smeltet Sne!

Hvordan forbindes to Modsigelser?

Philostat.

Det hele Spil er neppe ti Ord langt,
Altsaa saa kort, som noget Spil kan være;
Og dog, min Drot, er det ti Ord for langt.

Det gjør det kiedeligt; thi i hele Spillet
Er ikke eet Ord sundt, een god Aktør.

Og tragisk maa den kaldes, ædle Hertug,
Thi Pyramus sig dræber selv deri.

Dengang jeg saae dem prøve, maa jeg tilstaae

Mit Die kom i Vand. Saa lystige Taarer
Har knap tilforn hoi Skoggerlatter grædt.

Theseus.

Hvad er det da for Folk, som spille det?

Philostat.

Haandfaste Folk, som sved deres Haandværk,
Her i Athen; men aldrig end Forstanden.

Nu har de fyldt uorne Hoveder
Med dette Spil, til Eders Bryllupsfest.

Theseus.

Og vi vil høre dem.

Philostat.

Nei, ædle Hertug,

Det passer ei for Eder! Jeg har hørt det:

Det duer ikke, ei det Bitterste.

Umulig kan den Daarskab Eder more,
Hvorned de nu anstrænge deres Hjørner
I Eders Tjeneste.

Theseus.

Lad Stykket spille!

Thi aldrig kan en Handling mig fortryde,
Som stæer af Genfold og Hengivenhed.

Gaa! bring dem ind; og sætter Eder Fruer!

(Philostat gaar.)

Hippolita.

Men er det værdt, at see Elendigheden,
Som man anstrænges over sine Kræfter?

Theseus.

Du faaer ei flige Ting at see, min Elskte!
Vi maae forstaae, hvad Disse misforstaae.
Hvor stakkels Svaghed ytrer sig, der tager
Den Vædle Villien i Siernings Sted.
Hvorhen jeg kom, der forberedte sig
Høilærde Folk paa velstuderte Hilsner;
Men jeg har seet dem staae og staaelbe blege,
Heel ofte standse midt i Meningen,
At stamme frygtsomt, glemme Foredraget,
Og endelig forstumme, tie reent,
Saa jeg fik ingen Velkomst. Ero mig, Elskte,
I deres Tausked fandt jeg dog en Mening;
Og af Undseeligheds bestedne Frygt
Jeg lærte meer, end af den smidige Tunges
Selvkloge pralerste Veltalenhed.
Naar Hjertet med enfoldig Trostob stammer,
Da taler Tungen kraftigst, naar den stammer.

Philostat.

Hvis Eders Raade vil — her er Prologen.

E h e s e u s.

Bes lad ham komme.

Prologen kommer.

Hvis vi mishage, giærne vi det vil;
Derfor I ei vor Hensigt bor miskiende.
Billien er god. I dette ringe Epil
Her seer I da Begyndelsernes Ende.
Betænker at — Det være maa vor Trost —
At more Jer vi er ei her capable;
Vor blotte Hensigt er, ei blot til Lyst,
At giøre Jer Bedrovetmiserable.
Victorerne er her. Med dem bekiendt,
I kiender alt, hvad kiendes har fortient.

E h e s e u s.

Denne Svend tager det ikke saa noie.

Lysander.

Han har redet sin Prolog som et vilbt
Føl, han kan ikke stoppe. En god Lære min
Fyrste: Det er ikke nok at tale, man maa ogsaa
tale rigtigt.

Hippolita.

I Sandhed, han har sagt sin Prolog, som
et Varn blæser en Gloite: det bliver vel en Lyd,
men ingen Tone.

Theseus.

Hans Tale var liig en indviklet Klæde: intet
itu, men alt i Forvirring. Hvem kommer nu?

(Pyramus, Thisbe, Bæg, Maanskin og Loven træde
frem som summe Personer.)

Prologen.

Maaskee Herfskabet undres meer og meer;
Men snart ved Sandheds Lys I Alt skal seer.
Den Mand er Pyramus, som der I seer;
Og Thisbe kalder sig den gode Frue.
Den Mand, som hvidtet staaer, med Gipsen paa,
Er Bæg, den stemme Bæg, som grunt sig strækker.
Dog er de Stakler glade ved at staae
Og hviste lidt igiennem Bæggens Sprækker.
Den Mand med Lagten der, med Bust og Hund,
Betyder Maaneskin. Thi efter Eone
Det var ved Maanskin jo, en Midnatstund,
Bed Mini Grav de havde sat sig Steene.
Hint grumme Væst er Love, som fik fat
Paa Thisbe, i den nys benævnte Nat,
Og skrækked hende med sin Broren brat.
Hun Kaaben falde lod. I blodig Glab
Den Loven tager. Hun maa flygte, raabe.
Nu kommer Pyramus — o hvilket Tab!
Og finder død sin elskte Thisbes Kaabe.

Hvorpaa et blodigt Sværd den Herre suur
Stak i sit Heltebryst. Saa endtes Festen!
Og Thisbe, som bag Moorbær fik en Luur,
Trak Dolken ud og døde. Hele Resten
Kan love, Maanskin, Væg paa langs og tværs
Fortælle selv i gode brede Vers.

(Alle gaae undtagen Væggen.)

Theseus.

Det skal undre mig, om Loven vil tale?

Demetrius.

Det er intet Under, min Fyrste, at en Løve
kan det, naar saa mange Væler ere istand dertil.

Væggen.

I dette Stykke træffer det saa flaut,
At jeg maa være Væg. Jeg hedder hellens Snovt.
Og sig en Væg — dertil I Mærke lægge —
Der er forsynet med saa dyb en Sprække,
At giennem hende Pyramus og Thisbe,
De Elskende, kan til hinanden hoispe.
Jer siger Limen, Gipsen, denne Steen,
Hvad egentlig, som Væg, jeg er for Een.
Og dette Spalten er, jeg har i Handen,
Hvori de Elskte tale med hinanden.

Theseus.

Kan man forlange at Lim og Haar skal snakke bedre?

Demetrius.

Det er den vittigste Inddeelning, jeg nogen-
tid har hørt, min Kyrste.

Theseus.

Pyramus gaaer Bæggen ind paa Livet. Stille!

Pyramus.

O søle Rat, som Morket overtraf,
O Rat, som kom, da Dagen veeg vor Jord;
O Rat! O Rat! O Rat! Uk, Uk, Uk, Uk!
Jeg frygter Thisebe har forglemmt sit Ord.
Og du, o Bæg! o elste søde Bæg,
Som staar imellem hendes Huus og mit;
Du Bæg! O Bæg! O evigelste Bæg!
Luf op din Sprække, lad mig lige lidt.

(Bæggen holder Haanden ud og skiller Tingrene fra
hverandre.)

Laf Bæg! Dig Jupiter belonne brat!
Men hvad er det? Jeg Thisebe ei opdager!
O slemme Bæg, som viser ei min Skat,
Fordomt er dine Steen, du mig bedrager.

Theseus.

Mig synes, siden Bæggen har Følelse, bør
den bande igien.

Pyramus.

Nei min Tro bør den ikke, Herre! "Du

mig bedrager" er Thisbes Stiford. Nu kommer hun ind, og jeg spionerer hende giennem Væggen. I skal selv see, det vil falde ud, som jeg siger. See der er hun alt.

Thisbe (kommer).

O Væg, du har alt ofte hørt min Meen,
Naar Pyramus mig gav mit Hjerteskaar.
Min røde Mund tit kysset har din Steen,
Som op var muret her, med Lim og Haar.

Pyramus.

Jeg seer en Røst og følger dette Spor,
Maaskee min Thisbes Raahyn jeg kan høre.
Thisbe!

Thisbe.

Min Veiler! Det er dig, jeg troer?

Pyramus.

Tro hvad du vil. Min Elskov dig skal røre.
Og som Limander tro for dig jeg stræber.

Thisbe.

Jeg troe, som Helena, til Doden dræber.

Pyramus.

Ei Skefalus sin Prokrus var saa liar.

Thisbe.

Som Prokrus Skefalus jeg elsker her.

Pyramus.

Kys mig fra Hullet paa den søle Væg.

Thisbe.

Jeg kysser Hullet kun, men ei dit Stiæg.

Pyramus.

Mød mig ved Nini Grad hiertelsfte Mø.

Thisbe.

Jeg usder sikkert; levend' eller dø'.

Væggen.

Nu har jeg Væg min Pligt forrettet saa,

Dg nu kan altsaa Væggen atter gaae.

(Væggen, Pyramus og Thisbe gaae.)

Theseus.

Nu er da Muren nede mellem begge Naboerne.

Demetrius.

Der er ikke andet for, min Tyrste, naar
Væggene ere saa dristige at høre hvad Folk
siger.

Hippolita.

Det er det enfoldigste Toi, jeg nogensinde
har hørt.

Theseus.

Det Bedste af dette Slags er kun Skygge-
spil; og det Værste er ikke slettere, naar Ind-
bildningskraften kommer til Hielp.

Hippolita.

Det maa da være Eders Indbildningskraft,
og ikke deres.

Theseus.

Dersom vi ikke bilde os mindre ind om dem,
end de giøre selv, saa kunne de passere for exel-
lente Folk. Her komme to ædle Dyr: en
Maane og en Love.

Loven og Maanestinnen (komme).

Loven.

J ædle Fruer, J som Angest føler
Bed mindste Monstrum af en ringe Muus,
Naar vilde Love med sin Strube broler,
Judentoiel vil holde syndigt Huus.
Saa vider da, det er kun Tidsfordriv.
Jeg er ei Loven eller Lovens Dio.
Snug Snedker er jeg. Kom i dette Stykke
Som Love jeg, da fik jeg en Ulykke!

Theseus.

Et meget hoffligt Væst; og meget samvittighedsfuldt.

Demetrius.

Det er virkelig det bedste Væst, min Tyrste,
jeg nogensinde saae.

Lysander.

Den Love er en ægte Ræv i Tapperhed.

Theseus.

Det er sandt. Og en Gaas i Snildhed.

Demetrius.

Nei, det ikke, min Fyrste! For hans Tapperhed kan ikke tvinge hans Snildhed, saaledes, som en Ræv tvinger en Gaas.

Theseus.

Jeg er vis paa, at hans Snildhed kan heller ikke tvinge hans Tapperhed, saalidet som Gaasen tvinger en Ræv. Velan da. Lad det nu komme an paa hans egen Snildhed; og lader os høre hvad Maanen siger.

Maanen.

Hornlygten Maanen er, med Horn i Panden. —

Demetrius.

Saa skulde han jo have Horn i Panden.

Theseus.

Det er en Guldmaane! Hornene stikke ham usynligt i Skiven.

Maanen.

Hornlygten Maanen er, med Horn i Panden,
Og jeg betyde skal i Maanen — Manden.

Theseus.

Det er den største Feil af det altsammen.

Manden skulde jo være puttet ind i Logten, hvor
kan han, ellers være Manden i Maanen?

Demetrius.

Han tør ikke komme der for Lysets Skyld.
Det trænger saa desuden stærkt til at snydes.

Hippolita.

Jeg er kied af den Maane. Jeg vilde on-
ste vi fik Nye igien.

Thesens.

Man mærker paa dens Fornufts ringe Lys,
at den er i aftagende Kvarteer. Men nu maae
vi dog vente Tiden ud for en Høfligheds og for
en Ordens Skyld.

Lysander.

Bliv ved, Maane!

Maanen.

Alt hvad jeg har at sige, er at fortælle Jer,
at Hornlygten betyder Maanen, jeg Manden i
Maanen; denne Tornebust er min Tornebust,
og denne Hund, min Hund.

Thesens.

Alt dette burde nu være i Hornlygten, siden
det er i Maanen. Men stille! Der kommer
Thisbe.

Thisbe.

Her er Minussens Grav! Hvor er min Skat?

Løve.

Hu——u! (Løven broler, Thisbe render bort)

Demetrius.

Vel brost, Løve!

Theseus.

Vel rendt, Thisbe!

Hippolita.

Vel skint, Maane! Sandelig, Maanen
skinner med megen Ynde.

(Løven sønderriver Thisbes Saabe.)

Theseus.

Vel revet, Løve!

Demetrius.

Og saa kom Pyramus.

(Pyramus kommer.)

Lysander.

Og saa forsvandt Løven.

Pyramus (kommer).

Tak, søde Maane, for dit Solskin, Tak!

Tak gode Maane, for dit brede Lyn.

Snart i de gyldne Glimmerstraaler, af,

Dydager jeg min Thisbes Diesyn.

Kom Graad, min Trost!

Far i mit Bryst,
O Sværd, sit Pyramus
I venstre Krog,
Hvor Hjertet slog,
Saa doer han som et Blus.
Død er jeg nu,
Endt, Liv, er du.
Min Siel i Himlens Skiod;
Slukt Tungens Lys.
Kly, Maane, ays!
Nu død, død, død, død, død!
(Han doer, Maanskinnet gaaer.)

Hippolita.

Hvorfor mon Maanskinnet gaaer, førend
Thisbe kommer tilbage, og finder sin Beilet?
(Thisbe kommer.)

Theseus.

Hun finder ham nok, det er stjerneklart.
Der er hun; og hendes Bedrøvelse ender Stykket.

Hippolita.

Mig synes den kan ikke vare længe, over
saadan en Pyramus. Jeg haaber hun vil fatte
sig kort.

Demetrius.

En Mol i Bægtstaalen kan afgjøre, hvem
der er bedst, enten Pyramus eller Thisbe.

Lysander.

Hun har alt opdaget ham, med sine søde Dine.

H

Demetrius.

Dg udtrykker sig, som følger:

Thise.

Du sover Ven?

Staa op igien.

Dod Due? Ha Korliis!

Snak, Elste, snak!

Men Diet, af,

Bedaft med Gravens Jis.

Din Liliemund,

Din Ræse rund,

Lug Kirsebærret, stiont;

Nu spids og bleg.

Af, Glandsen veeg

Dit Blis, som Loget grønt.

Kom Eysre tre,

Dg end min Dee,

Med melkeblege Haand!

Stik med jer Braad,

Akklip min Traad!

I star hans Silkebaand.

Nu Tunge tie!

Kom, Sværd, faer i

Mit Bryst til Hialtet brat.

Farvel, Enhver,

Som saae mig her.

God Nat, god Nat, god Nat!

(hun deer)

Theseus.

Maanskin og Love ere blevne tilovers, for
at begrave de Døde.

Demetrius.

Ja, og Bæggen med.

Botton.

Nei, maa jeg bede! Bæggen er ude, som
skilte deres Forældre ad. Behager det Jer
at see Epilogen, eller at høre en Bergomaster-
dands ved to af vort Compagnie?

Theseus

Ingen Epilog, jeg beder Eder! Eders
Stykke behøver ingen Undskyldning. Aldeles
ingen Undskyldning! Naar alle Aftorerne ere
døde, saa er der jo ingen at døde. Sandelig,
hvis Den der skrev det, havde spillet Pyra-
mus, og hængt sig selv i Theseus Strømpebaand,
saa var det blevet en vakker Tragødie. Og det
har det ogsaa været; og den er meget roesværdig
spilt. Men kom nu med Eders Bergomaster-
dands, og lad Epilogen fore.

(En Dands af Narre.)

Theseus.

Midnats metalne Tunge talte Tals.

Tilsens Førelste! Det er Keers Time.

Jeg frygter, vi staae slodigt op i Morgen;

Saa længe har vi vaaget ud paa Natten.

Thi dette plumpe Spil, saa stot det var,

Dog lod os alemme Tidens Snealevang.

Til Senas i aode Benner! Fiorten Dage

Skal Festens muntre Glæde sig aientage.

(De gaae.)

Anden Scene.

Puf. (kommer).

Hungrig bræler Loven nu,
 Uloen hist ad Maanen tuder;
 Kølilig trætte Bonde du
 Slumrer paa de haarde Puder;
 Dybt i Aften ulmer Glød,
 Uflen hylér fælt bag Grene;
 Red den Syge for sin Død
 Kryfter sig til Leiet ene.
 Midnatskloffen hortés flaae,
 Graven alt er aabnet vorden;
 Spøgelfer, med Lagen paa,
 Vandre langs ad Kirkegaarden.
 Og vi Alfér, som i Dands
 Hekate, din Vogn ledsage,
 Skrækket bort af Solens Glands,
 Smuttet', som en Drom, tilbage —
 Givgle lystigt. — Ingen Muus
 Skræmme derte hellige Huus.
 Med min Kofi jeg, ikke seent,
 Først vil feie Gulvet reent.

Alfekongen og Alfedronningen med Følge.

O b e r o n.

Dofigt kun nedbrændte Lys
 Glimter med den sidste Lue;
 Vi ei agte Mattens Gys,
 Hver faa let som Fugl at flue.
 Og den Sang, jeg synger her,
 Siunger den, med Dands, Enhver!

Titania.

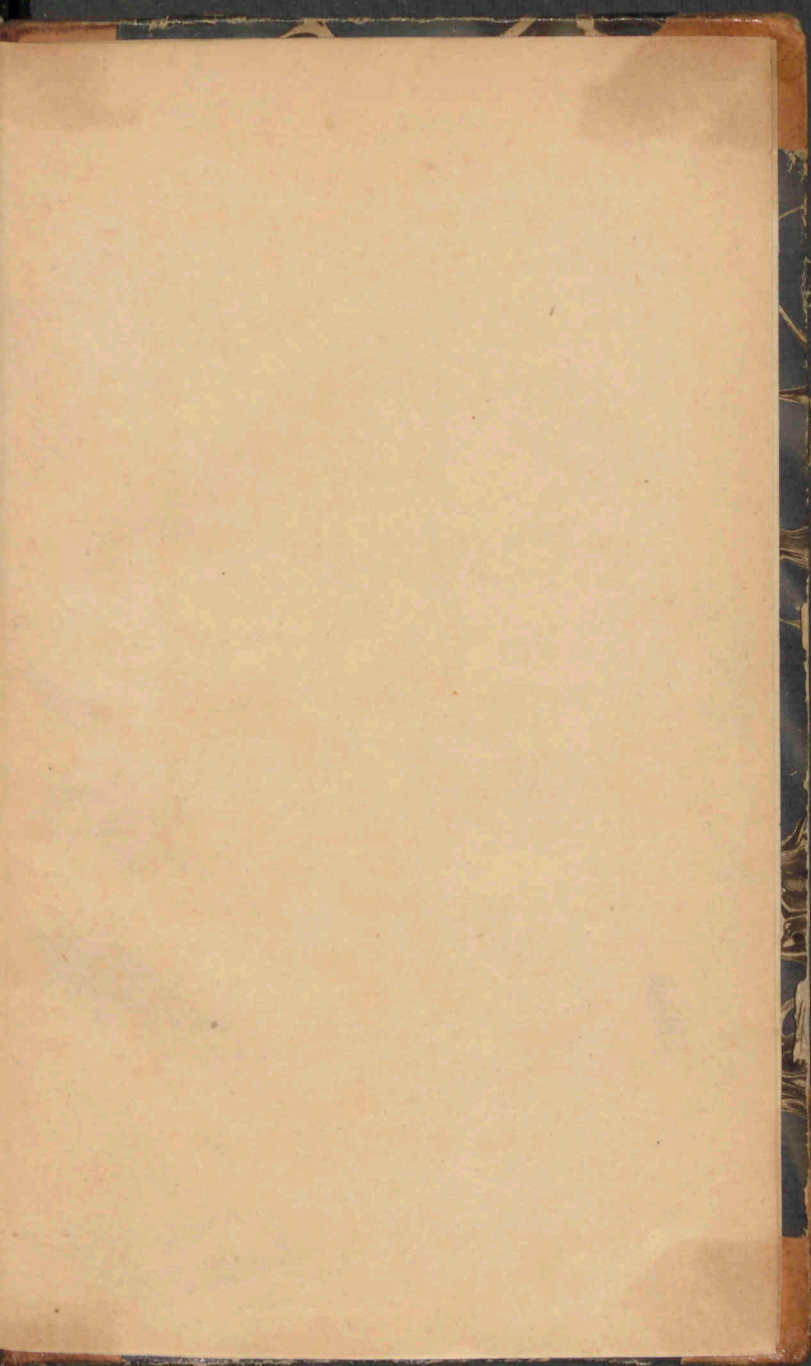
Først med kunstig Tonegang
Hvirvle vi en lystig Sang.
Haand i Haand, paa Alfseviis,
Vil vi slunge Husets Priis.

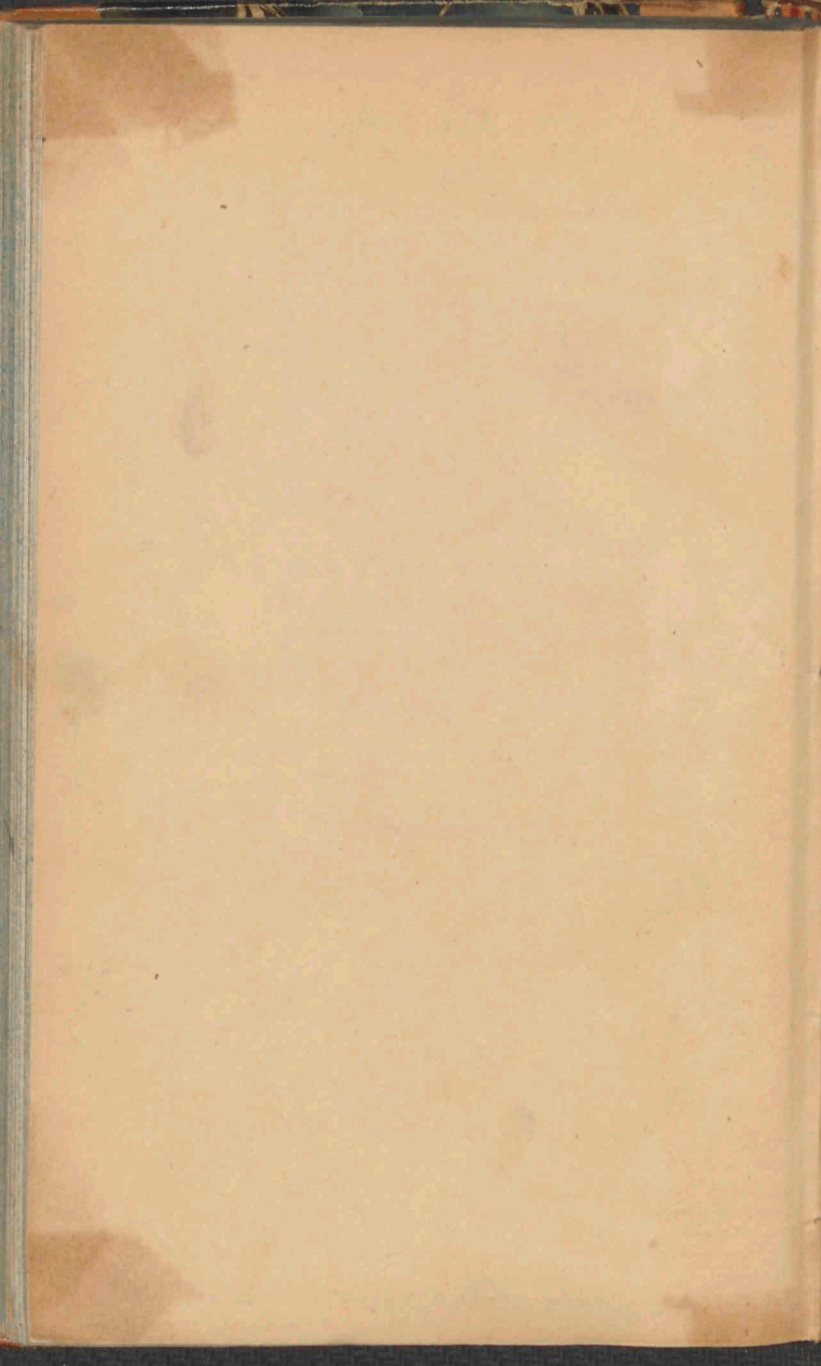
Oberon.

Nu, til Dagen bryder frem,
Være dette Alfers Hiem.
Bedste Brudeseeng vi vil
Signe med vort Landesvil.
Deres Et og deres Slægt
Blomstre ved vor Varetægt.
Disse Par nu alle Tre
Være troe, til Aldrens Sne.
Ingen grim Natur skal slaae
Deres Et; den skal bestaae.
Den skal trives Nar for Nar;
Intet Mærke, Hareksaar,
Deres Ansigt, deres Mund,
Skade skal, i Guds lens Stund.
Duggen tag af grønne Bæng,
Rundt den om i Huset spræng!
Hver en Hal og hvert et Sted
I Valladset skænkes Fred.
Hver skal nyde sikker Ro,
Eieren i Glæde boe.
Om vi gaae,
Meer ei staae,
Samles her i Morgengraa.
(Kongen, Dronningen og Følge gaae.)

Puf.

Har vi Skygger Jer misshaget,
O da troer, I er bedraget
Af en Drom, hvis korte Tant
I sit eget Mulm forsvandt,
Da sig viste for Jert Sind,
Som et flyttigt Hiernesvind.
Med Jer Skaansel I os hædre,
Eaa skal vi os nok forbedre.
Puf ei ærlig være vil,
Dersom ei vort Skuespil,
Hvis ei Slangen hvæser her,
Mere skal med Tiden hver.
Kald I kun en Praler Puf,
Hvis har lat. Nu ei et Muf.
Nu god Nat! Med Klap i Haanden
Vise hver sig Ven af Manden!

83

